

dr. FREDERICK W. BAILES

**MINTEA
CARE POATE VINDECA**

Traducere din limba engleză

1978

MINTEA CARE POATE VINDECA

Există o lege bine definită a tămăduirii mintale și această lege poate fi aplicată oricui, indiferent de puterea mintală sau puterea voinței sale, acest lucru fiind demonstrat de lucrarea de față, s-ar putea spune, inspirată.

Lucrarea este o introducere practică în tehnica tratamentului mental și fizic.

Este compatibilă cu orice fel de credință religioasă; ea fiind, mai degrabă, o lucrare științifică, decât religioasă.

În timp ce era student la un mare spital londonez, autorul, Dr. F.W. Bailes, a observat îndeaproape factorii mentali care intervineau în procesul de vindecare al pacienților. A remarcat faptul că, unele modele fundamentale de gândire, în mod inevitabil, produceau reacții fizice corespunzătoare și că el putea provoca aceste reacții, stimulând modelele mentale în cauză. Având o pregătire științifică, el a socotit că trebuie să existe în lumea mentală certitudini asemănătoare de acțiune.

De-a lungul anilor ce au urmat, el a dovedit că atât boala cât și sănătatea își au originea în stări mentale corespunzătoare, că există o tehnică bine definită de tratament mental și spiritual, care pune în mișcare Legea Mentală și, ca rezultat, aduce sănătatea fizică.

În acțiunile sale în acest domeniu, a fost sprijinit și încurajat de oameni de știință, prieteni și medici, unii dintre aceștia chiar vindecați de el.

Prima ediție a fost publicată în 1942 și prezenta este a 10-a ediție (1973).

INTRODUCERE

Oricine se poate bucura de o sănătate excelentă, dacă urmează calea adevărată către aceasta. O bună sănătate nu este darul acordat câtorva favorizați de către Providența capricioasă, după cum nici boala nu atinge pe unii sau pe alții pe motivul că o Providență de nepătruns și de neînțeles dorește ca aceștia „să-și poarte crucea”, obținând, în acest fel, un soi de purificare spirituală nebuloasă.

În știința medicală, prima lege a vindecării este: „înlătură cauza”. Cauza respectiva a fost mai totdeauna căutată în țesuturile trupului. Totuși, nu numai metafizicianul, ci chiar și medicul practicant, a ajuns să-și dea seama că motivul fundamental al multor maladii se găsește în minte. Aceasta nu înseamnă că oamenii își închipuie că sunt bolnavi și că deci, tot așa, își închipuie că se însănătoșesc. Explicația este mai în profunzime, în activitățile complexe ale minții umane.

Cauza reală a bolii se găsește în stările emoționale, de spaimă, gelozie, invidie, anxietate, în frustrări și contrarietăți, generate de încercările omului de a obține fericirea și de a putea face față pretențiilor vieții moderne. Impresii și învățăminte din copilărie pot fi cauze ajutătoare; impactul milioanelor de minți înconjurătoare, sigur că are o influență determinantă; conversația prietenilor sau rudelor îl poate afecta mult. La aceste cauze se mai poate adăuga o gamă întregă de simptome imaginare sau nu, „constatate” în urma citirii prospectelor de prezentare a medicamentelor, precum și din articolele sau publicațiile de popularizare privind bolile și sănătatea. Toate acestea nu sunt totdeauna conștient recepționate și totuși, ele creează în mod inconștient în minte, un fel de complex subiectiv de frică - gând care, afectează organismul uman zi de zi și noapte de noapte, fie că este treaz sau doarme. Cu alte cuvinte, se formează inconștient o stare subiectivă de frică, de care cel afectat nu-și poate da seama.

Ajungând la cauze obiective, observarea unor fenomene (forme) de boală la prieteni sau rude, creează o stare de teamă, ca nu cumva maladii asemănătoare să-l atace și pe cel care constată.

Faptul că părinții sau alte rude au suferit de anumite boli, conduce la teama că poate să existe o tendință spre boală în familie, moștenită de alți membrii.

Oricare ar fi modelul fricii de bază, un fapt este clar și anume că, adevărata maladie nu consta atât în manifestarea fizică exterioară, cât în starea mentală de bază. Boala este semnul exterior al unei tulburări mentale. Reiese de aici că orice încercare de remediere, îndreptată numai asupra formei fizice, va lăsa cauza fundamentală neatinsă.

Prin urmare, dictonul: „înlătura cauza” determină pe cel care caută să refacă sănătatea, a lui sau a altuia, să învețe cum să șteargă modelul-gândire distructivă, înainte de a putea obține deștrădăcinarea tulburării fizice.

Scopul prezentei lucrări este de a scoate în evidență, într-un stil curent, evitându-se termenii tehnici, modul în care boala își are originea în fluxul de gândire, precum și metoda precisă pe care o poate folosi cel care dorește să-și refacă o stare mentală eliberată de teama bolii, prin înțelegerea forțelor universale ce pot fi utilizate în acest scop.

CAPITOLUL I

REALITATEA DESPRE MINTE ȘI POSIBILITĂȚILE SALE

Secretul științei vindecării se bazează pe o înțelegere corectă a ceea ce este gândirea, modul de acțiune și legătura cu Mîntea Universală. Inteligența cosmică poate fi sesizată de aceia care gîndesc mai profund. Sunt legi evidente și de netăgăduit ale ordinii în univers și aceasta pentru că există o Inteligență diriguitoare în spatele Universului, care este dovedită de felul în care particulele de materie sunt atrase sau respinse unele față de altele. Orice din acest Univers, pînă la cel mai simplu fir de iarbă, urmează un plan de dezvoltare. Poziția și mișcarea aștrilor și planetelor sunt mărturia unei Inteligențe Creatoare și diriguitoare.

Odată admisă Inteligența Universală, se pune întrebarea: care este legătura între noi și această Inteligență? Dacă am putea răspunde la această întrebare, problema îmbolnăvirii ar fi rezolvată. Trebuie spus că secretul vindecării constă în abilitatea omului de a se uni conștient cu această Inteligență Universală și să extragă din ea ceea ce îi trebuie pentru înlăturarea modelelor de gîndire-boală și înlocuirea lor cu modele de gîndire-sănătate. Este mult mai ușor de procedat astfel, decât mulți își închipuie, și sunt milioane de oameni care au reușit să elimine boala din existența lor, prin vindecarea mental-spirituală.

Fiind stabilit științific faptul că Inteligența Universală este Unică, așa cum și materia este unică, iar legile universale se reduc tot la Una. Inteligența folosită de om în oricare din acțiunile sale, face parte integrantă din aceasta Inteligență care conduce universul; diferența dintre ele constă numai în grad și nu în esență. Omul poate să nu înțeleagă acest adevăr, dar este un fapt real că, atunci când gîndește, el gîndește cu Unica Mîntea a Universului. Nu există un astfel de lucru ca mîntea mea sau mîntea ta. Ceea ce numim mîntea individuală este numai acea părțică din Mîntea Universală, pe care cineva o folosește la timpul său. Nu există un astfel de lucru ca aerul meu sau aerul tău, există numai un singur aer, distribuit în mod egal pe întreaga planetă. Când am înțeles că această Mîntea Universală umple Universul, ne-o putem reprezenta pe aceasta ca pe un mare ocean al Mîntii, ce ne înconjoară și în care suntem cufundați. Această mîntea este subiectivă sau sub-conștientă, ceea ce înseamnă că nu are puterea de a alege, că trebuie să fie dirijată pentru a acționa. Este extrem de inteligentă, conține toată cunoașterea din Univers, dar nu este o mîntea care judecă. Ea știe numai un singur lucru: să acționeze în direcția în care este dirijată.

Se poate naște o întrebare: cine sau ce deține alegerea, judecata sau conducerea? Acestea le are Prima Cauză sau Spiritul.

Dacă ne ducem cu gîndul înapoi, departe, dincolo de începutul a tot ce este format, suntem forțați să tragem concluzia că Universul trebuie să fi fost creația gîndului. Știința cunoaște că pămîntul nu s-ar fi putut forma singur. Proprietatea principală a materiei este inerția, adică ea nu are puterea de a se mișca prin ea însăși, în nici un fel. Asupra materiei trebuie totdeauna acționat de către o formă de energie din Univers, care nu este materie. Gîndul este produsul inteligenței; deci putem presupune că înainte de a lua formă materia, trebuie să fi fost o Inteligență care a putut cauza aceasta condensare în formă.

Unii numesc aceasta Inteligență, DUMNEZEU. Numele nu importa. Faptul că există are importanță.

Această Inteligență acționează în două feluri. Mai întîi ca o Inteligență selectivă creatoare, care hotărăște ceea ce voiește să se facă. În al doilea rînd, ca o Inteligență ce se supune îndeplinind directivele Inteligenței Creatoare. Această inteligență secundară acționează totdeauna și integral ca Lege, avînd toată cunoașterea necesară de a construi orice este făcut, dar lucrînd totdeauna după un model prestabilit, de la care nu are puterea de a se abate. Dacă s-ar putea abate, nu ar mai exista nici o lege în Univers și rezultatul ar fi HAOS. Universul este produsul unui Gînditor care gîndește matematic. Acest Gînditor sau Dumnezeu este indivizibil, unic, manifestarea Sa putînd fi separată în trei părți, pentru a înțelege mai bine cum acționează. Avem, deci, un DUMNEZEU unic, acționînd pe trei planuri de vibrații.

Astfel, avem pe Dumnezeu ca SPIRIT, cea mai înaltă și cea mai puțin tangibilă vibrație, dorind să creeze un univers al formelor. PENTRU SPIRIT, A DORI ÎNSEAMNĂ A CREA. Integrată în acest spirit, există marea substanță amorfă a Universului, care ar putea fi pe drept numită corpul lui Dumnezeu. Asupra acestei substanțe, caracterizată prin inerție, trebuie să se acționeze de către o forță din afara ei. Este vibrația cea mai joasă și cea mai tangibilă. Prin urmare, Spiritul folosește Minte ca să acționeze ca Lege, pentru a modela și forma Universul, materia densă, așa cum îl cunoaștem. Vibrația minții fiind mai mică decât cea a Spiritului, o face să fie subordonată acesteia. Vibrația Spiritului fiind mai înaltă decât cea a materiei, face ca materia să fie supusă ei. Prin urmare, Dumnezeu ca MINTE, ar putea fi înțeles ca vibrație de mijloc. Astfel, Spiritul își exprimă voința, iar Minte se supune necontestat, modelând materia în forma concepută și deținută numai de Spirit.

Oricum, omul este în mic, ceea ce Dumnezeu este în mare, fiind și el, la rândul lui, o trinitate similară. Omul este material prin corpul său și deci, Una cu Dumnezeu în cea mai joasă dintre vibrații.

Apoi, el este un gânditor, minte lui făcându-l să fie Una cu Dumnezeu pe planul mental și este spiritual, fiind Una cu Dumnezeu la nivelul cel mai înalt al vibrației.

Este necesar, înainte de a aprofunda acest modus operandi al vindecării, să înțelegem în mod clar, că trupul omului este făcut din marea substanță amorfă, care este materia primă a universului însuși, care a fost numit corpul lui Dumnezeu. Prin urmare, corpul omului nu este deloc un lucru ticălos. El este un templu sacru, în care sălășluiește Spiritul și prin care Spiritul acționează, folosind Legea Minții. Este adevărat, corpul uman este de o vibrație mai joasă decât Spiritul sau Minte, fiind mai dens, dar în același timp este substanță spirituală și dacă nu prindem în toată claritatea acest adevăr, vom pierde mult din cunoștințele necesare vindecării.

Minte omului este Minte lui Dumnezeu. Psihologul ne spune că mentalitatea umană se împarte în două nivele; nu două minți, ci două faze ale unei singure minți, numite fie conștient și subconștient, fie obiectivă și subiectivă.

Minte obiectivă a omului este Minte rațiunii, a alegerii, a dirijării și nu creează atât de mult, cât dirijează activitatea creatoare. Minte subiectivă este minte creatoare. Este acea profunzime enormă a inconștientului, în care sunt depozitate toate amintirile gândirii și acțiunii trecutului, care nu dispar, chiar dacă nu pot fi rechemate în conștient, dar care plutesc la suprafață, în vise și complexe.

Minte subiectivă este aceea care duce diversele activități ale corpului. Nimic în Univers nu se poate desfășura fără minte și acest adevăr este valabil și pentru corpul omenesc. Minte subiectivă este aceea care face inima să bată, menține procesul respirator al plămânilor, stimulează acțiunea digestivă, dirijează transportul de energie nervoasă, menține temperatura corpului și multe altele, pe care le îndeplinește ușor și fără efort. Motivul pentru care minte subiectivă a omului poate face toate acestea, este acela că ea este, de fapt, o parte din Minte Subiectivă Universală.

Atunci când înțelegem că nu există decât o Unică Minte în întregul univers și că omul este ÎN și DIN această Minte, ne putem ușor da seama că Minte, care a creat pentru prima oară celulele corpului, poate, tot așa de bine și ușor să facă altele noi, impregnate cu forța vitală. Dacă înțelegem că această Minte Subiectivă Universală construiește totdeauna conform unui model pus la dispoziție de Spirit, ne dăm ușor seama că omul poate pune în mișcare această Lege a Minții în direcția dorită, când a înțeles că toată puterea universului așteaptă recunoașterea de către el însuși ca Spirit, având privilegiul de a spune cuvântul care dirijează minte să urmeze modelul pe care i-l pune în față.

Minte obiectivă sau conștientă a omului corespunde cu Spiritul Divin. Prin aceasta nu se înțelege că gândirea conștientă este perfectă; știm că uneori este diabolică. Omul este Spirit, în sensul că are puterea să reacționeze, să aleagă, să selecteze, precum și abilitatea de a dirija Minte Subiectivă în direcția dorită. Un exemplu îl constituie cazul când hotărând să ne trezim la o anumită ora, dimineața, ceva mai devreme decât de obicei (ceea ce constituie o alegere conștientă), exact la ora fixată, Minte subiectivă ne scoală, adesea cu câteva secunde înainte de a suna ceasul. Se înțelege deci, că omul, ca Spirit sau minte obiectivă, se servește de minte subiectivă, care se supune alegerilor sale conștiente. Sufletul este una cu Minte Subiectivă.

Sufletul Universal este Minte Subiectivă Universală.

Sufletul individual este Mentea Subiectivă individuală și poate că cea mai importantă caracteristică a sa este supunerea absolută față de Spirit. Nu are nici o dorință sau preferință proprie, rămânând totdeauna la dispoziția Spiritului. În aceasta nu există nici o constrângere. Există numai egalitate. Se aseamănă cu un cămin fericit, în care fiecare partener consideră pe celălalt egal.

Unul din lucrurile greu de sesizat pentru unii este acela că Mentea Universală, atotputernică, prin toate puterile Divinității, voințe să fie la dispoziția omului și să intre în acțiune, în direcția dorită de om. Când suntem pătrunși de acest adevăr și putem pune în mișcare Legea în folosul nostru propriu, descoperim că avem de-a face cu o forță care, deși atât de formidabilă încât ar putea să ne sfârâme, se supune în întregime voinței noastre.

Nu trebuie să existe nici un fel de superstiție și nici frică atunci când venim în contact, în acest mod, cu Legea Minții. Această considerabilă forță de vindecare nu este o persoană, ci ESTE UN PRINCIPIU din Univers. Legea Minții răspunde la o inteligentă folosire a forțelor sale. Puterea sa creatoare se îndreaptă în orice direcție dorim, singurul lucru cerut, fiind acela de a fi respectate legile mecanismului său, ale modului său de a acționa. Vom afla mai târziu care sunt aceste legi, dar pentru început putem fi încredințați că, de fapt, există un flux de forță universală, dedicat folosului nostru, în întregime supus dorințelor noastre, așteptând doar cuvântul nostru. Mai mult: nici nu trebuie să ne rugăm de aceasta, să-i cerem, să-i implorăm sau să ne chinuim pentru el! Tot ce avem de făcut este să-l recunoaștem și să fim convinși că există, pentru îmbogățirea vieții noastre, pentru sănătatea, fericirea și prosperitatea noastră.

După cum am arătat, această Lege nu trebuie abordată cu teamă sau groază, fiind o Lege naturală și nu o persoană. Mai putem înțelege că, deși este impersonală, posedă o Inteligență infinită și nu are nici o dorință proprie; este în întregime neutră. Este gata, la comanda omului, să-i acorde puterea sa creativă și, cu toate acestea, nu posedă o conștiință de sine, ca și legea electricității. Nu trebuie, din această cauză, să ne închipuim că nu posedă o inteligență. Din contră, cum am arătat, are o inteligență infinită.

Mentea universală nu pune nici o limită și omul poate merge cât de departe dorește sau poate să stea pe loc. Singura limită este aceea creată de el însuși, deoarece este liber să decidă singur și nimeni altul nu poate face pentru el, ceea ce face el însuși, fiind acțiunea lui și numai a lui. În călătoria descoperirii de sine, el este comandantul propriului său vas și este singur răspunzător de oprirea din cursă, ca și un navigator solitar.

Deci, răspunderea omului este de a-și alege propria destinație, iar puterea motrice de a-l duce acolo este furnizată de această Lege impersonală. Numai când s-a pătruns de acest adevăr fundamental, este pregătit să-și coordoneze propriile sale forțe și să se bizuie pe Mentea Cosmică, de a păstra mașinile în funcțiune, în timp ce el cârmuiește nava. Tot atât de impersonal cum răspund mașinile navei comenzilor precise, tot așa și Legea Universală a Minții răspunde comenzii conștiente a omului.

Înțelegem că trăim într-un ocean de minte subiectivă. Ceea ce ne înconjoară este numit Mente Subiectivă Universală. Ceea ce folosim noi numim minte individuală subiectivă, dar amândouă sunt absolut identice.

Cu cât suntem mai capabili să concepem mai bine că putem folosi Mentea Universală, cu atât mai puternic devine gândul nostru. Ființa umană își poate mări concepția despre forța disponibilă, pentru a o folosi la infinit; dacă ne limpezim viziunea și înțelegerea în mod corespunzător, vom descoperi totdeauna că există tot atât de mult din aceasta forță, cât poate accepta mintea noastră.

Nu trebuie să existe nici o teamă că s-ar putea atinge vreo limită care să depășească universalul. Am putea, dacă am dori, să folosim totul din forța cosmică, fără a o reduce cât de puțin. Chiar dacă toate sufletele în viață ar fi suficient de conștiente, astfel încât toți să tragă maximum de forță din univers, încă nu ar fi nici o diminuare în această putere, întrucât ea este infinită, nelimitată și inepuizabilă.

Omul trăiește într-o lume a simțurilor, fiind mărginit din cauza concepțiilor eronate pe care le are despre spațiu și timp. El aplică termeni cantitativi lucrurilor spirituale, nereușind să-și dea seama că Dumnezeu nu are măsură. De fapt, toată Divinitatea umple întregul univers și totuși, totul din Divinitate este în fiecare om. Mai mult decât atât, totul din Divinitate este în fiecare celulă a

corpului, în cel mai plâpând organism, în fiecare fir de iarbă. Totuși, aceasta nu înseamnă că este divizată în bucăți. DUMNEZEU fiind indivizibil, se află în orice loc, în orice clipă, în toată măreția Sa. Trebuie să ne eliberăm de concepția materialistă, al cărei raționament presupune divizarea în particule minuscule a Divinității, în scopul de a impregna diversele organisme!

Este esențial să cuprindem în înțelegerea noastră acest principiu fundamental, că suntem pătrunși de întreaga prezență a Divinității și nu numai de o minusculă particică din Aceasta, pentru că atunci când vedem semnificația sa, realizăm că acest lucru zguduie imaginația. Prima dată când cineva ajunge să realizeze faptul că este impregnat de întreaga Putere și Prezență a lui Dumnezeu și nu numai de o particică, se trezește în el un puternic sentiment de siguranță, imposibil de simțit până atunci. Când întrezărește imensitatea Adevărului, că întreaga Forță Universală se scurge prin corpul său, este capabil să rămână liniștit, în siguranță, complet lipsit de teamă la apariția unei maladii. Pentru că teama lui a fost creată de imaginea pe care și-a format-o singur, că este invadat de un inamic puternic, crud și nemilos; acesta este motivul pentru care nu a putut crede niciodată că forța sa mentală ar putea să înfrunte crunta boală.

Acum el are însă o nouă imagine. Această boală-formă nu mai este o creatură amenințătoare. Toate lucrurile sunt relative. În fața Forței Universale de Vindecare, forma-boală se diminuează, devenind în fața ochilor săi, o apariție mică și firavă, o simplă imagine ce încearcă să-l sperie. El își dă seama că este, de fapt, o imagine ce încearcă să-și ia înfățișarea de realitate. Omul știe că singura realitate din Univers este SPIRIT; că lumea materială, cu toate formele sale diferite, este numai o lume a umbrei, în timp ce adevărata lume este cea a Spiritului și a Minții. Astfel, omul se eliberează de teama sa față de boală, deoarece „mai mare este El, Care este cu noi, decât ei, care sunt împotriva noastră”.

Omul nu trebuie să accepte așa-numita revelație, pentru a cunoaște pe Dumnezeu. Fără îndoială că scrierile sacre ne-au spus mult despre Divinitate, dar nu suntem siliți să le acceptăm concluziile, când ne violează rațiunea sau când vin în conflict cu ceea ce noi înșine suntem capabili să observăm. Omul poate observa singur cum lucrează Inteligența Universală și astfel să-și creeze propria-i credință în aceasta. Astfel, el construiește pe o fundație pe care el însuși a pus-o, mai degrabă decât pe una care a fost pusă de altcineva. Să considerăm Universul ca o demonstrație a lucrului Inteligenței Universale. Toată această armată de corpuri cerești evoluează prin spațiu ca o armată de soldați, fiecare urmându-și cărarea fără urme, prin milioane de mile de spațiu, fiecare exact la timpul său, ca și cum ar fi conduse de degetele invizibile ale unui maestru de marionete.

Factorul invizibil care dirijează este Mentea Universală. Ea desfășoară o înaltă ordine, printr-o Inteligență Infinită, care demonstrează forța fără limită. Trebuie să fie exercitată o imensă energie, pentru a pune în mișcare aceste corpuri masive prin spațiu, totuși aceasta se face în tăcere, cu siguranță și certitudine de către aceasta Inteligență Infinită, care trebuie, de asemenea, să fie o Forță Infinită.

Aceasta este Forța Inteligentă la care omul are acces, deoarece el este una cu această Mente Universală. Atâta timp cât el continua să rămână orb la acest fapt, va continua să ducă viața unui sclav. Acea imensă forță se află la dispoziția sa, spre a fi folosită, dar nu se pune în mișcare, până ce nu este solicitată de el. Când el înțelege și acceptă, faptul că aceeași forță, care menține universul în activitate, este gata să mențină corpul său în afara pericolului îmbolnăvirii, atunci poate ști că nu există boli incurabile, ci numai oameni incurabili și aceasta deoarece ei rămân orbi la potențialul lor de vindecare. Aceia care gândesc că vindecarea lor depinde numai de micile lor eforturi mintale, cum ar fi concentrarea, puterea voinței și altele, vor fi dezamăgiți. Aceia care însă învață cum să permită acestei Inteligențe Universale să curgă în folosul lor, vor găsi eliberarea și vindecarea.

Aceasta este deci, Inteligența și Forța pe care omul le poate pune în acțiune. Pe cât de puternică este pentru a menține un univers în armonie, tot atât de ascultătoare este la GÂNDUL și CUVÂNTUL omului, putând fi îndreptată către construirea sănătății perfecte, fericirii și prosperității de către acela care i-a înțeles completa ei reacție favorabilă.

Aceasta este Legea Minții a cărei forță o invocăm. Este mai mare decât orice ar părea că se opune dorinței noastre. Nimic în acest Univers nu are puterea de a ne frustra, deoarece suntem Una cu DUMNEZEU-MINTE și DUMNEZEU-FORȚĂ.

CAPITOLUL II

CUM GÂNDUL PROVOACĂ BOALA

Omul trăiește în interiorul conștiinței sale și nu afară, în lumea exterioară. El nu-și dă seama că s-a lovit de o obstrucție materială, decât atunci când mesajul a fost transmis conștiinței sale, prin intermediul nervilor. Lucrurile pe care le suferă omul, le suferă în interiorul conștiinței sale, atunci când nervii îi raportează senzația.

Trebuie să înțelegem adevărata relație dintre minte și trup, pentru a vedea de ce este făcută afirmația că stările mentale sunt responsabile pentru boală. Omul nu este un corp ce conține o minte; el este o minte ce acționează într-un corp. Acesta este un adevăr fundamental, ce trebuie să fie acceptat dacă vrem să existe vindecare mentală și spirituală. Corpul însuși este rezultatul activității minții, este modelat de minte și modificat de către aceasta.

Modificările fizice, de natură superficială pot fi observate dacă se urmăresc schimbările din stările mentale. Se știe, de mai multă vreme, că ulcerele gastrice, astmul, afecțiuni ale pielii, tulburările cardiace și altele sunt cauzate de deranjamentul mental ce se manifestă pe o perioadă de timp. Se afirmă că stări emotive adverse opresc producția de celule roșii sanguine, ducând astfel la anemie; de asemenea, o mare parte din așa-numitele indigestii nervoase sunt indigestii emotive.

Se pune întrebarea dacă stările fizice pot fi corectate prin modificarea stării mentale. Oamenii de știință afirmă că s-au văzut cazuri de vindecare ale unor afecțiuni cutanate, stări de răceală provocate de frustrarea unor necesități fiziologice (dragoste, relaxare etc.) prin tratamente mentale corespunzătoare. De asemenea, se afirmă că sinuzita, polipii nazali, colita și stările nervoase pot avea o origine mentală.

Recent, revista „Physician” din New-York a publicat un articol, în care a raportat că sistemul nervos autonom, sub influența gândirii negative, provoacă curgerea excesivă a unor fluide numite „apoase” în țesuturi și membrane. Operațiile, medicamentele și regimul vor îndepărta excesul de fluide, dar, afirmă mai departe articolul, mintea în mod obișnuit îndeplinește o funcție de umplere din nou și deci nu există un tratament eficient până ce starea mentală și emoțională nu sunt înlocuite cu una de „încredere”.

Cum se poate ca mintea să aibă forța de a influența stări fizice, până într-atât, încât să conducă la îmbolnăvire?

Aceasta se datorează faptului că omul gândește nu numai cu creierul, ci și cu întregul organism. Fiecare celulă în parte, oricât de mică, este o scânteie infinitezimală a minții. Nu există în întregul Univers, un singur punct care să nu fie influențat de Minte, prin urmare, nu există un singur atom în corpul omenesc, care să fie despărțit de acțiunea mentală, nici măcar pentru o clipă.

Omul este atât de obișnuit să gândească pe două planuri: fizic și mental, încât îi vine greu să conceapă că amândouă sunt în realitate un singur plan. Într-adevăr, trupul este Mintea condensată în forma fizică, așa cum este și Spirit condensat în formă. Activitatea mentală nu poate fi despărțită de manifestarea fizică, deoarece manifestarea fizică este manifestarea mentală. Într-un sens, ceea ce mintea gândește, corpul gândește, ceea ce corpul gândește, el devine. Fiecare condiție mentală diferită se înregistrează în corp și când mintea se modifică, se produce o schimbare corespunzătoare în corp, o reflectare a gândirii modificate.

Boala este o idee deformată, care și-a asumat dominația. În sensul cel mai veridic, este incorect să se spună că boala este „cauzată de minte”. Forma distorsionată, ce o numim boală, este numai gândul-formă, distorsionat în stare vizibilă. Problema este, în primul rând, o chestiune de gândire, la fel fiind și soluția. Controlul bolii este mental, deoarece boala însăși este mentală. Corpul nu are putere, ca el însuși să genereze boala, care este numai o umbră aruncată de minte; mintea sănătoasă va proiecta un corp sănătos.

Fiecare nouă celulă în corp este un gând în formă, fie negativ, fie pozitiv, el având substanța. Celulele sunt însuși gândul. Gânduri de sănătate înseamnă celule sănătoase, gânduri de boală înseamnă celule bolnave. Este necesar să fim foarte siguri de acest adevăr, dacă intenționăm să cerem corpului o condiție de sănătate abundentă.

Când socotim că celulele corpului sunt create cu viteza fulgerului, putem înțelege cum ele sunt gândire în formă. Ca un simplu exemplu, se poate arăta că globulele roșii sunt construite într-un ritm de 150.000 pe secundă, și-n mod normal, dispar în același ritm. Raportând acest lucru la alte țesuturi ale corpului, ne putem da seama că acest organism, pe care-l numim OM, este un vârtej dinamic de energie gândită, pe care mintea, fără încetare, o face să ia formă. Se poate spune, că controlul afecțiunii constă în controlul gândirii și că, pentru a schimba o condiție fizică, trebuie mai întâi schimbată gândirea. Prin urmare, căutam o tehnică care să ne dea posibilitatea de a schimba caracterul fluxului conștiinței. Într-un alt capitol, vom ajunge la acest subiect. La acest nivel, este suficient să repetăm că tehnica nu constă în forța voinței, a concentrării sau a repetării zi de zi; în orice fel, îmi merge mai bine. Tehnica constă într-o unificare conștientă a Ființei cu Inteligența Universală, care niciodată de la sine, nu are vreun gând de boală și, prin urmare, nu poate avea niciodată o formă de boală. Există o foarte precisă tehnică, prin care ne putem conduce și noi înșine la această unificare.

Boala este dovada exterioară și semnul unei tulburări interioare.

Sănătatea este semnul exterior al unei minți integre.

Putem spune, că nimic nu apare în viața noastră, decât ceea ce atragem printr-o gândire intensă și este greșit să se creadă că Divinitatea ar fi aceea care ar da boală. S-a mai arătat faptul că, Mintea Universală este în întregime neutră, nu are nici o dorință personală, se manifestă printr-o Lege Imperso-nală. Este dirijată în acțiune de către dorința noastră, exprimată sau nu, dacă este îndeajuns de clară și intensă, așa ca să devină dominantă.

Spiritul este personal, dar Legea este impersonală. Este Legea gândirii, așa cum există și Legea electricității, care, fără nici o emoție și cu totul impersonal, poate ucide un om care atinge un fir neizolat, după cum, tot atât de repede, poate să-i prăjească pâinea, deoarece aceasta nu cunoaște altceva, decât să funcționeze potrivit legii acțiunii sale.

După cum s-a mai subliniat, omul este pe drumul descoperirii de sine. Lui îi revine îndatorirea de a pătrunde înțelesul universului în care trăiește și el va suferi atâta timp cât nu va realiza aceasta. Copilul va suferi de zgârieturile pisicii, până când va învăța că nu trebuie să o tragă de coadă. Legea îi apare crudă, totdeauna, aceluia care nu o înțelege, și-n consecință acționează contrar acesteia. Toate legile ne sunt stăpâne, atât timp cât nu le înțelegem; când însă le pătrundem semnificația ele devin gata de a ne servi.

Acela care își permite să se satureze cu o gândire distructivă își atrage o manifestare fizică distructivă. Aceeși Lege a Minții care-i produce omului boala, îl va face să se însănătoșească. Boala nu este o pedeapsă pentru păcat, ci o consecință a înțelegerii și folosirii greșite a Legii Minții. Elementul personal între om și Dumnezeu nu intră în discuție deloc, în sensul condamnării și pedepsirii. Așa că, argumentul că Divinitatea este crudă și pedepsește cu boală, este o judecată incorectă.

Principiile vindecării spirituale sunt astăzi bine cunoscute și larg răspândite, făcându-se cunoscute, atât motivele rezultatelor bune, cât și cele ale eșecurilor, în cazurile izolate. Vindecarea mentală și spirituală s-a transformat din forma de cult, cum era privită în trecut, în știință; dezvoltându-se ca urmare a rezultatelor pozitive obținute și mai ales datorită mo-dificării ideilor în ceea ce privește originea bolilor, schimbând-o din planul fizic în planul mental al spiritului. Acest mare salt nu a fost ușor de realizat. Cu toate acestea, s-a ajuns, de la o concepție vagă privind originea bolilor, la precizia de astăzi. Acum știm că: dorințele fizice sunt o reflectare a stărilor mentale, simpla schimbare a procesului de gândire.

Odată ajunși la concluzia că există o Minte Universală Unică, reprezentând eterna pace, liniște, putere, iubire, credință, armonie, expansiune, sănătate și desăvârșire, obiectivul nostru este de a aduce ceea ce numim minte individuală la o stare de unificare cu Mintea Unică. Astfel, de vreme ce Mintea Universală este veșnic netulburată de forțe ostile, nu recunoaște niciodată existența a altceva, ce nu este ca ea însăși; atunci, mintea noastră, făcând parte din acea Minte Unică, nu poate experimenta nimic ce nu este experimentat în aceasta Minte.

Acesta este numai un punct în vindecarea spirituală și mentală, dar arată o diferență, a cărei explicație este adesea căutată prin întrebarea: în ce constă diferența între metoda aceasta și psihologie?

CAPITOLUL III

PRINCIPIUL VINDECĂRII UNIVERSALE

Este o evidență clară că există în Univers un principiu de vindecare, ce acționează independent de orice tratament cu medicamente, urmat de om. Există o rivalitate între diferitele școli de vindecare pe plan uman, fiecare dintre acestea pretinzând că deține metoda unică și că celelalte trebuie eliminate din practică. Dacă lucrurile ar sta așa, atunci acea metodă unică ar trebui să asigure vindecarea, iar celelalte metode competitive să nu conducă la vindecare. Cum de așa ceva nu poate fi vorba, vom ajunge la un rezultat mult mai potrivit în cercetarea noastră privind calea vindecării reale, dacă ne vom strădui să descoperim ce posedă aceste metode materiale, care produc eventuala vindecare a pacientului.

Toate vindecările primitive erau mentale. La începutul existenței omului, se credea că boala era invadarea corpului de către spiritele rele, pe care încerca să le alunge vrăciul comunității, prin diverse incantații sau cu ajutorul unor plante, ce posedau proprietăți medicale, obținându-se unele rezultate pozitive.

Cu timpul, cunoștințele căpătate, s-au înmulțit și s-au format specialiști în ierburi sau incantații și astfel au apărut două profesii: cea de medic și cea de preot. În milenii ce au urmat, știința medicală a făcut mari progrese, adăugând noi cunoștințe în folosirea plantelor medicinale, așa că astăzi, constatăm că știința medicală ocupa o poziție ce impune respect. Cele două școli ce s-au format cu timpul și există și în prezent: alopatia (tratarea bolii cu medicamente) și homeopatia au creat adepți și practicieni, fiind susținute mai puternic, când una, când alta, dar cu preponderență școala alopată.

Între timp, cam pe la mijlocul sec. al 19-lea, s-a intercalat o nouă metodă, și anume, aceea a vindecării prin stimularea mecanică a circulației sanguine și limfatice, excluzând folosirea medicamentelor de orice fel, deoarece boala ar fi cauzată de o lenevire a funcțiilor organice vitale. Pe lângă aceasta, a treia școală - a osteopatiei - a mai apărut spre sfârșitul secolului trecut, o a patra, cea a chiropracticii, care susține că maladiile se datoresc unor strangulări ale nervilor la ieșirea lor din canalul vertebral, cauzând o scădere a fluxului nervos în părțile afectate.

Deși fiecare dintre aceste școli are ceva ce produce rezultate pozitive, totuși, nici una nu este unica deținătoare a unei metode infailibile. Toate acestea ne conduc la ideea că trebuie să existe un principiu unic de vindecare, ce stă la baza tuturor metodelor, fără ca aceasta să fie proprietatea exclusivă a vreuneia dintre ele.

Care să fie oare acest principiu fundamental de vindecare? Acesta este Inteligența Divină, Mîntea lui Dumnezeu, care saturează orice particulă de materie din Univers. Nu trebuie să fim nici superstițioși în atitudinea noastră față de Mîntea Divină, nici nu este nevoie să adoptăm o comportare de smerenie la pomenirea cuvintelor: Mîntea Divină. Aceasta Mîntea este Inteligența care ține laolaltă atomii din stîncă sau face ca seva să urce prin tulpina copacului. Nu este ceva care să fie abordat cu spaimă și plecăciuni, ci ceva care trebuie descoperit în tot ceea ce există, căci omul, privind în față Natura, privește la fața Divină. Poate că el ignoră aceste lucruri, sau chiar le neagă, dar rămîne cert faptul că Universul poate fi numit trupul Domnului.

Cu toate interpretările date de teologi de-a lungul timpului, un fapt rămîne de netăgăduit și anume, că Dumnezeu este Mîntea Impersonală și Spirit Personal și că activitatea Lui ca Mîntea este o chestiune de Lege fixă și neabătută. Cutremurele și tunetele nu sunt pedepse pentru păcate, ci reprezintă mișcarea materiei în baza activității acestei Legi. Acest fapt nu este o afirmație senzațională și trebuie să știm să ne tratăm pe noi și pe alții, atunci când vom înțelege cum acționează Legea Divină.

Vechiul Testament este plin cu exemple de vindecare mentală și spirituală. Apoi, a venit Iisus, care a lămurit lumea că, orice boală este rezultatul unor stări mentale dereglate. El a propovăduit că atunci când aceste stări mentale sunt corectate, starea fizică bolnavă dispăre. Învățătura Sa cuprinde mai mult decât atât, dar aceasta este îndeajuns pentru scopul nostru.

În acest punct, putem intercala faptul că medicina modernă aduce în actualitate teza lui Iisus și se străduiește să corecteze stările mentale dereglate, care sunt cauza reală a bolilor. După cum

este adevărat că Iisus a adus un mesaj de viață interioară spirituală, este și mai adevărat că miezul și baza doctrinei Sale au fost trecute cu vederea și ascunse de către conglomeratul de dogme religioase.

Iisus ne-a învățat că mintea omului este una cu Mintea Divină Universală și că, atât timp cât omul merge împreună cu Mintea Divină, nu este posibil să mai apară vreo fricțiune, frustrare sau dezacord. Stările mentale ale omului pot ridica piedici în calea către Mintea Divină și când se produce așa ceva, omul suferă. Pe scurt, Iisus ne-a învățat că omul este o trinitate, activând pe trei nivele, într-o singură ființă. Dacă ni-l putem imagina pe om reprezentat de trei cercuri concentrice, ne putem face o părere mai bună despre viziunea lui Iisus. El a învățat că omul, în cercul interior, care ar reprezenta centrul făpturii sale, este Esența Spirituală Divină sau Ființa. Acest centru este ca și Dumnezeu, niciodată bolnav, suferind sau limitat în vreun fel, totdeauna perfect în sănătate și în fericire, în pace deplină și cu totul în armonie cu Universul și cu tot ce există în acesta, ceea ce constituie partea neschimbătoare din ființa umană. Nimic nu-l tulbură aici, nu-l poate răni sau distruge vreodată. Din acest centru spiritual vine vindecarea și tot din el se dezvoltă știința stăpânirii vieții; este lumea sa interioară, a cauzelor.

Al doilea cerc, intermediar, este acela al minții, iar cercul exterior reprezintă corpul fizic al omului și toate posesiunile sale materiale. Acest cerc periferic reprezintă lumea de afecte personale ale omului. Calea prin care cauza devine efect este mintea. Omul posedă puterea de a alege. El poate să-și îndrepte gândurile în afară, către cercul exterior, precum și-n interior, către cercul central. Dacă stările lui mentale sunt lăsate să se complacă în cercul său exterior cu afecțiunile, sărăcia și privațiunile sale, aceste lucruri sunt menținute datorită forței creatoare a gândurilor.

Dar dacă, pe de altă parte, omul se folosește de puterea sa de a alege să meargă mână în mână cu pacea, perfecțiunea, armonia ființei sale interioare, aceste calități se vor manifesta în viața lui din afară, pentru că mintea omului posedă puterea creatoare. Fiecare experiență este mai întâi o idee în minte și tot ce ne privează de fericire a fost, de asemenea, mai întâi o idee. Mintea este în întregime neutră în activitatea sa creatoare. Ea lucrează fără întrerupere, chiar și atunci când dormim, transformând în realitate, tot ceea ce primim ca idei mentale.

Orice lucrare, întreprindere, a fost mai întâi o idee în mintea fondatorului. Orice boală este mai întâi o idee în mintea gânditorului. Pierderea unui serviciu sau a unui prieten, sau a siguranței, este mai întâi de toate Idee păstrată în minte. Omul, uneori, obiectează la astfel de afirmații, căci el nu a fost totdeauna îndeajuns de atent, pentru a putea să își dea seama de calitatea gândului său. Un gând este uneori numai o sclipire de o clipă, înainte de a fi depozitat în profunzimile ființei minții subiective. Odată ajuns aici, sub nivelul conștiinței, nu mai este recunoscut de individ care, uneori, neagă indignat că i-ar fi trecut prin minte un asemenea gând. Asupra acestui gând lucrează neîntrerupt Legile Minții și continuă să emită stări de simțăminte, pentru care nu avem totdeauna explicații. Putem afirma ca adevăr că niciodată nu se mai manifestă în viața din afară, decât ceea ce s-a acceptat și depozitat în subiectiv, care este mai mult decât un depozit mental, este însăși uzina ce prelucrează continuu, transformând cauzele în efecte, potrivit unei legi invariabile. Calitatea omului de a putea alege, îi dă posibilitatea de a gândi, fie ca un înger, fie ca un demon, ca un șef sau ca un sclav. Orice ar alege ca gând, mintea va transforma în creație ce se va manifesta.

Iisus a accentuat necesitatea de a păstra mintea îndreptată către centrul spiritual și a insistat, că dacă se procedează astfel, perfecțiunea spirituală se va scurge prin mentalitate, în fizic. În mod contrar, dacă stările sale mentale sunt ocupate cu lumea din afară, a stărilor fizice schimbătoare, el va continua să resimtă ce a contemplat. Este un mare adevăr în aceasta și care, din păcate, a fost de prea multe ori trecut cu vederea. Ori de câte ori atenția omului este deviată de la Centrul Spiritual Etern, sănătos, de neînvins, care este însăși Imaginea și Asemănarea lui Dumnezeu în om, ori de câte ori mintea omului se abate de la conștiința acestui Centru Divin, atunci și numai atunci, pot apărea manifestări fizice de boală.

Metoda de vindecare a lui Iisus consta în a nega realitatea aparentă a patologiei exterioare și-n afirmarea realității de perfecțiune interioară a omului. Aceasta este metoda folosită astăzi de către practicieni și consultanții mentali și spirituali. Ceea ce trebuie clarificat bine, totuși, este că tratamentul se produce în mintea practicianului. El nu folosește puterea voinței asupra pacientului. El nu încearcă să influențeze mintea pacientului, ci numai desfășoară o explicație a proceselor de

gândire, în scopul de a clarifica înțelegerea pacientului. Când ajungem la metodele în sine, folosite de tratamentul mental, vom vedea ca întregul efort al practicianului, în timpul tratamentului, este de a se convinge el însuși, în afara celor mai slabe urme de îndoială, că persoana pentru care lucrează este perfectă și să înlăture din propria sa minte orice credință de imperfecțiune în ceea ce-l privește pe pacientul sau. De vreme ce vedem probe ale Inteligenței Cosmice acționând până departe, printre aștri, suntem încredințați că ne înconjoară un imens ocean al Minții, care există în infinit, că această Minte este singura Minte în Univers și că, atunci când gândim, o facem folosind această Minte. Ceea ce numim minți individuale sunt în realitate numai niște picături infime în acest Ocean al Minții; totuși ele sunt însăși aceasta unică Minte.

Pacientul vine la practician, plângându-se că este bolnav. Acest fapt este pentru sine o realitate, de vreme ce dovada îi vine pe calea simțurilor. Practicianul știe că proba simțurilor apare reală, dar nu este aceasta realitatea fundamentală. Realitatea fundamentală este Spirit neschimbător. Dându-și seama că pacientul are o viziune distorsionată asupra să și a condiției sale, practicianul trebuie să vindece falsa credință. El se convinge prin argumente și înțelegere, de falsitatea părerii ce o are pacientul despre sine. El trebuie să se ferească de falsa credință cu care vine pacientul, întocmai cum salvatorul se ferește de mâinile celui care se înecă, să nu-l prindă. Convingându-se pe sine însuși de perfecțiunea spirituală a pacientului, el pune în mișcare un gând adevărat, care se opune gândirii false a pacientului. Amândoi făcând parte din Mintea Unică, practicianul știe că pacientul își dă seama de ceea ce el însuși cunoaște, în ceea ce privește perfecțiunea spirituală a bolnavului, chiar dacă, această cunoaștere, momentan, se afla numai în subconștientul pacientului și, deci, încă nerecunoscută. De îndată ce gândul imperfect al pacientului a fost înlocuit cu gândul perfect al practicianului, vindecarea nu întârzie să se producă.

Aceasta este unica metodă folosită de Iisus. El nu s-a bazat deloc pe concentrare, pe puterea voinței, pe sugestie, hipnotism sau orice alte procedee psihologice bine cunoscute. El punea totdeauna în acțiune suprema Lege a Spiritului, având viziunea propriei ei reflecții, ca o imagine perfectă, proiectată asupra Minții, care, la randul ei, transforma această reflecție, în imagine a perfecțiunii în corpul și-n mintea pacientului.

S-ar putea pune întrebarea dacă pacientul nu folosește, procedând astfel, o formă subtilă de sugestie? La aceasta se poate răspunde că, dacă pacientul își închipuie numai că ar avea o tulburare și că practicianul își imaginează numai că l-a vindecat, atunci întregul procedeu ar fi o experiență ireală, un fel de vis. Trebuie să existe o lege, în virtutea căreia, rezultatele fizice sunt introduse de practician, în pacient.

Aceasta lege poate fi, pe scurt, formulată astfel: imaginea mentală este realitate, iar forma exterioară este pur și simplu proiectarea acestei realități. De vreme ce mintea este mai veche decât corpul, atunci ea a creat corpul, care este în întregime refăcut la fiecare câțiva ani, în timp ce mintea rămâne neschimbată, reamintindu-ne, astfel, experiențele din copilărie, să zicem după 70 de ani. Atunci, probabil că Mintea este Cauza, iar corpul este Efectul. Mintea este substanța, iar corpul, umbra ei. Umbra este totdeauna determinată de caracterul substanței și, prin urmare, condițiile fizice, care urmează tratamentului, sunt o copie a convingerii mentale deținută mai întâi de practician și, mai curând sau mai târziu, acceptată și de pacient. Trebuie să existe o acceptare mentală desăvârșită a sănătății complete a pacientului, atât din partea practicianului, cât și din partea pacientului. Atunci când pacientul își aplică singur tratamentul, bineînțeles că trebuie să-și reprezinte mental acceptarea și conștiința perfecțiunii.

Sute de cazuri autentice, sprijină afirmația că Mintea modelează corpul. Unii devotați catolici au reușit să-și producă răni sau semne pe corp, practicând așa-zisa contemplare a rănilor lui Iisus.

Dacă această Lege a Minții va lucra împotriva tendinței naturale, producând țesuturi morbide, în loc de țesuturi sănătoase, cu atât mai mult încredere ar trebui să avem, atunci când abordăm problema schimbării țesuturilor morbide, în unele sănătoase.

Persoana care înțelege puterea și tendința acestei Legi a Minții, are la dispoziția sa o sursă de energie care este infinită. Prin urmare, încrederea sa deplină nu este bazată pe o forță in-electuală ce-i aparține numai sieși, nici pe vre-un presupus dar al vindecării, acordat lui ca individ, ci este ceva cu mult mai mare decât orice se poate imagina, și anume, este Inteligența Cosmică, dedicată

folosirii de către el și dirijată de către sine. Iată de ce noi spunem că un tratament este „o mișcare bine definită a gândului într-o anumită direcție, în scopul de a obține un anumit rezultat, reflectându-se în forma materială”. Acest dar nu este o posesie specifică a unor favorizați, el este acordat tuturor, dar nu-i aparține decât atunci când acceptă mental adevărul că totuși îi aparține și trece la punerea lui în acțiune.

Iată de ce se poate afirma că nu există boli mari sau mici, grele sau ușoare, vindecabile sau nevindecabile. Avem de-a face cu o forță și o Inteligență care nu ține seama de noțiunile „mare” sau „mic”, deoarece conduce cu ușurință întreg universul. Mărimea sau micimea sunt termeni relativi. Ceea ce este mare pentru inteligența limitată, este mic pentru Inteligența Infinită.

Medicul materialist, necunoscător al acestei Legi a vindecării, este limitat la propria sa dibăcie și la puterea medicamentului ce-l administrează pacientului. El trebuie să pună mai întâi diagnosticul precis, deoarece aceasta este baza tratamentului său. Trebuie să aleagă cu mult discernământ medicamentul sau modalitatea ce se potrivește diagnosticului. Atenția lui este îndreptată spre efectele fizice, pe care alți medici materialisti le-au făcut cunoscute în trecut.

În contradicție cu procedeele medicului materialist, noi încercăm să ne scuturăm de trecut, deoarece acesta ne leagă de lanțurile îndoielii și, cu toate că navigăm pe o mare necunoscută, spre o lume nouă, avem un dicton îndrumător: „*Suntem întruparea a ceea ce gândim*”.

Orice poate mintea să conceapă, poate fi realizat și, după cum a spus Swedenborg: „Îngerii citesc autobiografia omului în structura sa”.

CAPITOLUL IV

CUM SE FORMEAZĂ O CREDINȚĂ PUTERNICĂ

Poate că cea mai mare dificultate, întâmpinată de acela care încearcă să pătrundă în domeniul vindecării mentale și spirituale, este sentimentul lipsei de încredere. El spune: „Cred că acesta este adevărul și văd lumea care pare a avea mare credință în el, dar se poate că sunt sceptic din fire, căci nu mă simt capabil de a ajunge la o credință puternică, oricât de mult m-aș strădui”.

Acești oameni pun căruța înaintea calului. Credința nu este o stare emotivă ce se realizează la comandă. Nu este ceva ca aerul, pe care-l pompezi într-o anvelopă și apoi pornești la drum. Credința nu constă în sentimentul pe care-l dezvoltăm.

Credința se bazează întotdeauna pe scopul ei și când obiectivul este destul de important, nu se mai pune problema credinței. Ea urmează în mod firesc cunoașterii.

Mai întâi ajungem la cunoaștere și numai apoi ne dăm seama că am căpătat și credința, care a venit de la sine, când am găsit un obiectiv substanțial pe care să se bizuiască.

Orice fel de credință se bazează pe observație și cunoaștere și se poate afirma că este destul de ușor să ajungi să te încrezi în această Lege a vindecării. Credința nu este clădită pe nesiguranță sau pe revelații și nu suntem obligați să acceptăm o scriere sacră. Avem în fața ochilor noștri un exemplu concludent: corpul omenesc. Acesta, corect înțeles în activitățile și îndatoririle sale, procură baza pentru credința, care va face din fiecare un vindecător pentru sine și pentru alții.

Corpul omenesc este cea mai minunată mașină construită vreodată. Este mai mareț decât cele șapte minuni ale lumii antice și mult mai complex decât orice aparat construit de om. Reprezintă o cunoaștere vie a acțiunii desfășurate de minte, căci dacă-l observăm, el reprezintă o probă clară despre ceea ce înseamnă Inteligența Divină și felul în care aceasta se manifestă, totdeauna conform unui plan perfect conceput de Spirit. Executorul creației, mintea, urmează întocmai și aduce la îndeplinire acest plan.

Totdeauna, mintea își oferă forța creatoare infinită, aceluia care și-a făurit un plan bine clarificat, pentru că această Minte nu știe nimic altceva decât să lucreze conform planului, fiind Minte Subiectivă.

Inteligența ce s-a manifestat la construirea corpului, este aceeași Minte care știe perfect cum să repare, atunci când este necesar, structura pe care a clădit-o și nu poate fi conceput ca, odată lucrul terminat, să nu se mai intereseze de el. Să nu uităm că Mintea sălășluiește în acest corp construit, pe care îl folosește ca vehicul și ca instrument pentru propriile ei activități.

Atunci când, în acest corp se produce o dereglare, nu este nevoie să ne rugăm de Minte ca să vindece; de fapt, ea însăși necesită un vehicul sănătos, iar ceea ce ne revine, este de a-i prezenta planul perfect ce trebuie urmat pentru refacere, ca fiind forța executorie. Nu trebuie scăpat din vedere că această activitate depășă de gândire, deși foarte inteligentă, capabilă de a construi perfect orice structură, este o Inteligență care nu judecă. Ea cunoaște perfect tehnica construcției, dar totdeauna trebuie să lucreze după un plan. Fiind neutră, ea poate lucra după un plan ce duce la boală și tot așa de prompt, poate executa un plan ce duce la sănătate. Astfel, acela a cărui activitate de gândire este caracterizată printr-o gândire distructivă, cu frică, ură, ranchiună, invidie sau discutarea și absorbirea subiectelor de boală și tristețe, creează un model-gândire, pe care Mintea îl prelucrează cu totul impersonal, în formă de boală. Datoria noastră este de a proceda la schimbarea acestui model de gândire cu altul, în care să se oglindească sănătatea, iubirea, pacea, fericirea. În acest fel, Mintea va prelucra modelul-gândire pozitivă și sănătatea, fericirea ce rezultă nu sunt un miracol, ci manifestarea deplină a Legii Universale.

Alexis Carrel, în lucrarea sa „*Omul fințat necunoscută*” se referea la faptul că această Inteligență va aranja celulele, chiar acolo unde nu sunt necesare. Un exemplu îl constituie experiența din laborator cu celulele epiteliale, care sunt celule de protecție a pielii și care, transplantate pe un alt mediu decât pielea, s-au dezvoltat tot ca celule de protecție, ca și cum ar fi fost pe piele, pentru că este în natura lor să se manifeste numai așa. Acestea au fost desemnate de către Spirit ca celule de protecție. Prin urmare, Mintea, conform planului, le va folosi ca atare, indiferent dacă sunt pe piele sau în alt mediu.

Trebuie, deci, să se înțeleagă că, potrivit acestui mecanism, Mîntea poate tot așa de ușor să distrugă corpul, cum poate să-l și construiască. Astfel, dacă primește gânduri morbide, le urmează fidel, reproducând condiții patologice. Cu alte cuvinte, Mîntea construiește neîncetat celule noi, dar calitatea acestora este determinată de nuanța gândurilor, deoarece gândul reprezintă Modelul.

Mîntea asigură reparații în corp atunci când sunt necesare, de multe ori chiar fără știrea omului, deoarece ea are totuși o responsabilitate permanentă pentru păstrarea unei condiții bune a corpului.

Acest principiu de vindecare, ce acționează chiar și când nu suntem conștienți, devenind o armă puternică la dispoziția noastră, ne atrage atenția asupra lui și ne arată totodată, cum să-l facem să acționeze. Un exemplu îl oferă apendicita, când, deseori, peritoneul înconjoară și izolează ca într-un sac, apendicele bolnav și astfel, în cazul în care acesta perforază, se produce numai o peritonită izolată, mult mai puțin gravă decât una generalizată.

Omul se mândrește cu cunoștințele sale, deoarece a făcut pași mari în câștigarea cunoștințelor privind corpul omenesc, dar, în fond, el este încă departe de a putea da un răspuns la problema vieții. El nu știe să construiască nici măcar o celulă, așa că atunci când spune că o stare sau alta de boală este incurabilă, face apel la cunoștințele sale limitate. În tratamentul mental, am mers mult mai departe, bazându-ne pe marea Inteligență Cosmică, a cărei Lege a Vindecării suntem pe cale să o înțelegem. Astfel, vedem cazuri etichetate drept fără speranță de vindecare de către medici cu experiență, complet și permanent vindecate prin această Inteligență dirijată de către o persoană care a înțeles Legea în virtutea căreia acționează. Astfel, putem spune că nu există maladii incurabile, ci numai oameni „incurabili”. Aceia care afirmă cu insistență că „medicii au făcut tot ce era posibil, nu mai are rost să mai încercăm și altceva”, sunt oameni incurabili. Aceia care acceptă adevărul mental ca: „*La Dumnezeu (Mîntea) toate lucrurile sunt posibile*”, sunt oameni vindecabili.

Inteligența Divină procedeză în liniște, cu ușurință, fără efort și fără agitație.

Forța ce curge printr-un corp bolnav, poate vindeca orice. Omul fizic se înspăimîntă, dar Mîntea este totdeauna sigură de sine și calmă. Mîntea știe cum să refacă ceva care s-a deranjat în trup. Știe cum să construiască orice fel de celulă, știe cum să refacă funcții ce au fost pierdute, știe cum să smulgă pe om de pe marginea mormîntului, întrebuițînd un efort nu mai mare decât acela pe care omul l-ar face ca să ridice un pai. De fapt, chiar mai puțin decât atât, de vreme ce Mîntea nu operează cu strădanie sau efort. Toate aceste numeroase activități chemate la acțiune, întregă această Inteligență, care știe exact ce să facă și cum să facă, a fost folosită la crearea acestui Univers, la menținerea și reglarea lui, la păstrarea vieții în el, la executarea corecțiilor necesare din timpuri imemorabile și totuși, această Forță și Inteligență nu au scăzut sau slăbit câtuși de puțin. Forța și Inteligența ne înconjoară și ne pătrund chiar în clipa de față și totdeauna, gata de a intra în acțiune în favoarea noastră, în liniște, de îndată ce încetăm a împiedica curgerea lor, înlăturînd barierele noastre mentale.

Sănătatea este ceva natural, boala este ceva nefiresc. Boala nu este niciodată pornită din partea Divinității, ci totdeauna din partea omului.

Omul este acela care ridică baricada în calea vindecării, în timp ce Dumnezeu - Mîntea se străduiește permanent pentru a menține sau a refăce corpul ca pe un templu perfect, în care sălășluiește Spiritul.

Se va arată mai târziu, când va fi prezentată tehnica de aliniere a noastră cu această Inteligență, cum se explică că această ființă umană, aparent neînsemnată, poate totuși dirija Forța care conduce universul.

Vindecarea mentală și spirituală este rezultatul, nu al efortului acestei ființe, ci al capacității sale de a dirija Inteligența Cosmică, așa după cum un sudor dirijează flacăra de oxiacetilenă, care taie oțelul.

Inteligența Cosmică a creat corpul omenesc, cu intenția de a funcționa totdeauna perfect. Boala este interferență omului cu aceasta intenție. Inteligența Cosmică are în permanență viziunea corpului în perfectă stare și acționează neobosită ca să înlătore orice ar amenința starea armonioasă a corpului. Sănătatea nu este altceva decât interdependența tuturor părților componente ale trupului. Boala este pur și simplu întreruperea acestei armonii.

Armonia este cheia de boltă a întregului Univers.

Totul în Univers pulsează cu un ritm armonios și constant.

Încă din timpuri străvechi, omul a observat acest ritm al Universului și a înțeles cum funcționează. În timpurile noastre, oamenii de știință au descoperit că acest lucru este adevărat și în ceea ce privește desfășurarea gândirii. Ei au învățat că: *Iubirea este ritm, Ura este dezacord; Generozitatea este ritm, Egoismul este Discordanță; Încrederea este ritm, Gelozia este Discordanță; Speranța este Ritm, Disperarea este Discordanță; Credința este Ritm, Teama este Discordanță; Cinstea este Ritm, Înșelăciunea este Discordanță; Seninătatea este Ritm, Enervarea este Discordanță.*

Atât timp cât stările mentale ale omului sunt în acord cu ritmul universului, echilibrul său psihic și fizic este asigurat. Când intervine discordanța în fluxul de gândire, acest echilibru este pierdut. Explicația constă în faptul că avem de-a face cu o Inteligență Universală ale cărei Legi nu le putem învăța decât prin observații. Din clipa în care am înțeles că armonia este cheia de boltă a Universului, acela care dorește ca această Inteligență să acționeze în folosul său, trebuie mai întâi să se străduiască să coopereze cu ea. Stările mentale discordante produc boală, dau navală și se izbesc de Legea etern stabilită a Armoniei Universale. Lumea rațională recunoaște existența acestei Armonii Universale și își dă seama că, atunci când această armonie este ruptă de oameni, Divinitatea nu se modifică pentru a ne face nouă pe plac, noi suntem aceia care trebuie să ne schimbăm.

Secretul vindecării rezidă în unificarea cu Inteligența Cosmică, ce posedă cunoștințe infinite ale căilor de vindecare și o bunăvoință nemărginită de a produce forma perfectă. Ne putem bizui pe curentul de înțelepciune Divină în corpurile noastre, atunci când ne ferim să-i stăm în cale.

Dumnezeu din noi are forța de a vindeca.

CAPITOLUL V

CUM SE APLICĂ UN TRATAMENT MENTAL

Tehnica tratamentului poate fi mânuită în oricare dintre diferitele căi ce se află la dispoziția noastră. La o ultimă analiză, oricine poate face uz de propria-i formă de exprimare și chiar de propria-i metodă. Metoda indicată mai jos este considerată de autor, ca fiind de o mare eficiență.

Tratamentul propriu-zis constă într-o activitate mentală. Este o mișcare bine definită a Minții, într-o direcție specifică, în folosul unei anumite persoane. Nu este nevoie să se pună mâinile asupra persoanei tratate, ca-n metoda magnetismului. Astfel, ne desprindem imediat de orice formă de vindecare magnetică. Mai mult decât atât, nu folosim nici un fel de hipnotism. Psihiatrul folosește hipnotismul în scopul de a înlătura bariera minții conștiente și a deschide subconștientul, pentru a implanta aici, propriile sale sugestii. Nu avem nimic de criticat, deoarece psihiatria a fost și este o cale de înlăturare a complexelor și obsesiilor; de fapt, psihiatrul se folosește de ceva mai mult decât hipnotismul. Ne referim aici la hipnotism, pentru a putea lămuri poziția noastră în ceea ce privește vindecarea. Nu folosim nici puterea voinței, spre a impune ideile și imaginile noastre pacientului cu o putere slabă a voinței. Aceasta ar însemna că folosim forța personală, ceea ce nu facem. Nu folosim nici sugestia, care presupune repetarea unor formule. Folosim cuvinte, dar acestea în scopul unic de a transmite niște idei clare și care, de fapt, stau la baza vindecării. Nu posedăm nici un fel de formulă magică, de repetat în clipe de tensiune, având ca urmare înlăturarea afecțiunii. Toate acestea nu ar fi decât tot un fel de sugestie. Nu încercăm să influențăm mintea pacientului în nici un fel. Nu proiectăm gândul și nici nu reținem gândul pentru altul.

Tratamentul spiritual și mental este completat în întregime în mintea pacientului. Acesta începe cu adevărul fundamental că persoana pe care o tratează este o idee perfectă în *Mintea Divină* și că întregul său proces în timpul tratamentului, constă în *A înlătura din propria-i minte, orice idee sau imagine de imperfecțiune sau boală*, la pacient sau la el însuși, atunci când se tratează pe sine. După ce s-a asigurat de faptul că mintea a creat un vehicul perfect, prin care Spiritul dorește să se manifeste și după ce a văzut felul minunat în care Mintea se grăbește să refacă corpul când ceva nu este în regulă, atunci încearcă să-și alăture propria-i gândire, de aceea a Minții Universale. Prin urmare, el acționează înlăuntrul său, ca să șteargă orice credință în tulburarea fizică ce și-a făcut apariția asupra persoanei cu care lucrează. Pacientul a acceptat credința că este bolnav. Practicianul nu admite să împărtășească această credință cu el, fiind convins că numai această credință a pacientului o menține trează; prin urmare, practicianul trebuie să creadă el însuși în realitatea perfecțiunii pacientului, dacă voiește să neutralizeze falsa credință a celui suferind.

El știe că nu există mai multe minți, adică fiecare individ nu posedă o minte aparte față de cea a semenului său, precum nici față de Mintea Universală. El știe că există în univers o singură Minte Atotcuprinzătoare, iar, ceea ce numim minți individuale, sunt de fapt, volumul de Minte Universală pe care o folosim atunci când gândim. El mai știe că este imposibil ca Mintea Unică să se manifeste în același timp și în boală și în sănătate. Mai știe, de asemenea, că este sănătos în aceeași Minte în care pacientul se crede bolnav. O fântână nu poate da în același timp și apă dulce și amară. Prin urmare, sau cei sănătoși nu sunt sănătoși, sau cei bolnavi nu sunt bolnavi. În ambele cazuri, nu se spune adevărul când își descriu stările fizice contrare. Din ceea ce pacientul a învățat din Univers, știe că sănătatea este starea normală, în timp ce boala este stare anormală. Mai departe știe că Legea Minții este o lege a reflecției. Știe, de asemenea, că Mintea este într-o activitate neîntreruptă. Înapoi și înainte se mișcă suveica minții, pre-lucrând particulele de materie într-un model fizic, model ce reprezintă reproducerea exactă a modelului mental pus la dispoziția sa. Întrucât pacientul păstrează un model de boală, practicianul trebuie să-și asigure un model de sănătate, demonstrând prin cuvinte, încrederea totală pe care o are în Mintea Subiectivă Universală, devenind prin aceasta, capabil să dirijeze această forță gigantică, pentru a lucra după modelul său și nu după cel al pacientului. În cazul când cineva se tratează singur, trebuie să se convingă că, în timp ce simțurile sale îl informează că este bolnav, mintea sa obiectivă trebuie să-i spună conștient și deliberat, că informațiile transmise de simțuri sunt incorecte și trebuie să-și proclame propria sa perfecțiune divină.

Toată lumea știe că în timpul unei emoții puternice, ca și în timpul unei lupte sau a unei încercări de salvare, cei implicați nu simt durerea loviturilor, care ar fi de nesuportat atunci când mintea le înregistrează pe calea simțurilor. Așa că, este posibil pentru cineva să-și îndrepte gândul într-o astfel de direcție, încât să uite de durere sau de alte neplăceri. Recu-noscând că multora le vine greu să procedeze astfel, un fapt rămâne clar, și anume că acest lucru a fost făcut și deci poate fi făcut de oricine.

Primul lucru pe care-l are de făcut cel ce aplică tratamentul este de a-și asigura o RELAXARE cât mai completă. Se va lua o poziție care să asigure relaxarea fizică. RELAXAȚI-VĂ MINTEA! Nu se poate trata bine atunci când ești influențat de teamă, griji, supărare sau anxietate. Aceasta relaxare mentală poate fi realizată printr-o contemplare liniștită a faptului că trăim într-un univers care ne dorește binele, în acea Minte Universală, care caută totdeauna să împingă binele spre noi. Am putea afla, așa cum mulți o fac, că se poate obține liniștea și relaxarea, citind câteva pagini dintr-o carte bună, care tratează tocmai subiectul ce interesează - vindecarea. Mulți folosesc în acest scop Psalmul 23 sau 91. Dar, oricare ar fi metoda folosită pentru a atinge acest scop, relaxarea mentală este esențială pentru succesul deplin al tratamentului.

Acum, când practicianul cunoaște că atât el cât și pacientul fac parte din aceeași Minte și cum ceea ce este știut într-un anumit punct al Minții, trebuie să fie cunoscut în toate punctele, rezultă că detașarea sa calmă de tulburarea ce-l ține în gheare, trebuie să se producă chiar dacă el nu recunoaște deocamdată starea cea bună realizată. Din această cauză, foarte adesea, pacientul începe să se simtă mai bine de îndată ce se află în prezența practicianului său, din momentul în care a închis telefonul, după ce i-a cerut ajutor. În alte cazuri, această ușurare nu este resimțită imediat de cel tratat, dar practicianul continuă să-și dea seama că, în profunzimea Minții Subiective, există în permanență o stare de calm și că starea de tulburare mentală a pacientului, nu este altceva decât o emoție superficială. Eventual, ceea ce practicianul cunoaște temeinic, va fi cunoscut conștient și de către pacient.

Cel mai bun procedeu este ca pacientul să-și comunice numele și prenumele și chiar adresa, în scopul de a face tratamentul specific. Astfel, se poate spune: „Vorbesc pentru H.S., din orasul x, strada y, nr. 10, pentru care am început acest tratament” sau „acest tratament este destinat fiului J. care se află în această încăpere, cu mine”.

Trebuie să se țină seama, în mod serios, de faptul că nu se vorbește în gol. Gândul merge undeva, nici nu moare, nici nu se pierde. Suntem înconșturați de un ocean al Minții, aceasta Minte Universală, creatoare, care imediat primește gândul nostru și imediat trece la acțiune ca să-l realizeze în forma materială, știindu-se că Mintea acționează neîncetat, în acest fel, asupra oricărui gând.

Trebuie recunoscut faptul că această Minte are capacitatea de a crea orice și este dispusă să creeze forma de sănătate, la fel ca și forma de boală, deoarece este la dispoziția Spiritului și omul este, în esență, Spirit. Trebuie să existe certitudinea de supunere absolută a acestei Legi a Minții la cuvântul Spiritului și certitudinea că virează întreaga sa forță în direcția indicată de cuvântul nostru. Trebuie să se recunoască faptul că acest ocean al Minții cuprinde întregul Univers, că această Minte Creatoare Unică este pretutindeni, atât acolo, departe, în spațiu, dincolo de soare și de aștrii, cât și-n orice loc de pe pământ. Deci, distanța nu reprezintă o barieră pentru reușita tratamentului. De asemenea, trebuie știut că această Minte umple întreg spațiul din orașul în care trăim, umple camera în care ne aflăm, umple propria noastră conștiință, și că ea este atât conștiința sa proprie cât și a aceluia care se tratează.

Trebuie să se realizeze o unificare conștientă cu această Minte Unică. Mai trebuie să știm că practicianul, pacientul și această Minte sunt Una singură în Marele întreg. Nu poate exista nici o separare între ele, iar persoana care se tratează, și-a creat pur și simplu falsa idee că este despărțit de Divinitate. Este posibil că el nu a exprimat în cuvinte precise și nici nu recunoaște că a gândit așa. Un fapt este clar, și anume că Spiritul nici nu este, nici nu poate fi vreodată bolnav, prin urmare, bolnavul ar putea să întrețină numai această idee, pentru că el crede că s-a despărțit de Dumnezeu. Acel care sesizează și cunoaște unitatea sa esențială cu Spiritul, știe că, așa după cum Divinitatea nu se poate îmbolnăvi, tot așa nici el nu poate fi bolnav. Prin urmare, această aparență de boală trebuie

să fie o formă distorsionată de gând, neavând nici o bază în realitate, neavând nici o existență separată de entitate.

Singura lege a universului este Legea Unității.

Orice nu seamănă cu unitatea, nu poate fi real. Prin urmare, acest lucru ce și-a făcut apariția, nu este sprijinit de nici o Lege, nu poate avea nici o bază reală de existență. Când Mintea a creat acest corp, nu a lasat în el nici un loc pentru boală. Poate fi dureros și îngrozitor, dar este o falsă spaimă, asemeni coșmarilor care dispar la trezire, deși ele păreau reale în timpul somnului. Existența bolii nu are justificare în corp, prezența ei fiind o iluzie.

În legătură cu aceasta, ar fi indicat să scoatem în evidență faptul că, nu trebuie să acordăm prea mult timp și atenție contemplării formei-boală. Cu cât o discutăm mai mult și o examinăm mai atent, cu atât o înzestrăm cu mai multă falsă realitate. Nu-i acordăm mai multă atenție decât pentru a afla ce avem de tratat, apoi trecem la contemplarea perfecțiunii spirituale a pacientului, pe care o știm adevărată și reală. Ori de câte ori un individ resimte oroare sau dezgust la apariția unei tulburări, ar trebui să se autotrateze, pentru a-și da seama că această situație este ireală și că este vorba de fapt de ceva mic și neînsemnat, în comparație cu Mintea Universală. Oricât constatăm și socotim o forma-boală ca fiind mare, grea sau incurabilă, ar trebui să ne întoarcem gândul spre Univers și să ne umplem conștiința cu evidența măreției infinite, a forței și înțelepciunii acestei Minți Creatoare, față de care forma-boală nu reprezintă nimic. Astfel, refuzăm să ne unificăm cu forma-boală și ne unificăm alături de pacient cu Mintea Creatoare și minunata ei Forță Vindecătoare.

Atunci când ne dăm seama și ne lăsăm pătrunși de adevărul că ființa din fața noastră este perfectă, înseamnă că am atins punctul când tratamentul începe să devină efectiv. Uneori, totuși, pentru a ajunge la această certitudine, trebuie să risipim propriile noastre îndoieli, care pot fi alimentate de declarația medicilor că nu mai este nici o speranță. Aceste îndoieli mai pot proveni și de la starea de deprimare a bolnavului, stare pe care practicianul ar putea-o interpreta ca fiind a sa proprie. Mai poate proveni și din faptul că pacientul declara: „Am mai consultat și alți vindecători, fără nici un rezultat”.

Oricare ar fi originea lor, aceste îndoieli trebuiesc înlăturate, spre a se putea asigura succesul tratamentului. Pentru a putea atinge acest scop, uneori este necesar să străbatem un întreg proces de raționamente. S-ar putea să fie nevoie să ne combatem pe noi înșine și acest lucru reprezintă una din părțile esențiale ale unui bun tratament. S-ar putea să fim nevoiți să repetăm mereu, până ce ne convingem: „Nu-mi pasă de ce spun medicii. Știu că Mintea poate face să crească și un os rupt, să fabrice hormoni, să opereze fără durere și-n general, să aduca pacea, calmul, ordinea și eliberarea de orice tulburare. Mai știu că durerea nu este reală, deoarece Spiritul nu poate fi atins de durere, iar acest corp este substanța spirituală pură, în fiecare din celulele componente. Acolo unde sălășluiește Spiritul, sunt totdeauna prezente: pacea, calmul, odihna, siguranța, perfecțiunea”.

Spiritul se află în momentul în care această falsă manifestare încearcă să ia forma reală, dar El intervine și umple orice celulă, oricât de mică ar fi, cu prezența Sa. Oriunde intervine această prezență, Ea vindecă de toate forțele false, iar noi ne tratăm propria noastră falsă credință, conștiința că Spiritul este peste tot și chiar acest corp, din cap până în picioare, de la cel mai neînsemnat atom, este locuit numai de Spirit.

Oricare ar fi el, cauzându-i această tulburare, nu are ce căuta acolo. Nu are nici cea mai slabă autoritate sau forță. Nu are nici o capacitate de a provoca durere sau suferință. Nici o otrăvă nu poate avea efect în prezența Spiritului. Divinitatea a creat totul numai bun și conform Legii Armoniei, nici un punct al Corpului Divin nu poate dori să facă rău unui alt punct din corp. În planul Divin, totul cooperează în Univers. Prin urmare, mă tratez ca să-mi dau seama că nu există nici o urmă de oscilație în acest corp, ci doar o acțiune armonioasă, binefăcătoare. Dumnezeu există și pătrunde acest templu, chiar în momentul de față, cu prezența păcii, sănătății și perfecțiunii Sale.

Odată ajunși la punctul în care am realizat perfecțiunea interioară eternă a pacientului, ne vom da seama de aceasta, pentru că vom fi ajuns la o stare de liniște, calm interior, de siguranță proprie, ca și cum am fi traversat o mare agitată și am fi intrat în apele liniștite ale unui port. Odată acest punct atins, putem preda Minții partea de lucru ce-i revine. Această realizare interioară poate

fi obținută într-o secundă sau într-o oră; poate diferi ca timp, chiar în timpul aceleiași săptămâni, pentru că, la urma urmelor, practicianul este totuși o ființă umană, uneori influențat greșit de propriile sale stări de dispoziție. Prin dispoziții se înțelege că, omul, fiind de fapt fiu al speciei, este supus unor sugestii comune. El a moștenit un volum mare de gândire de la o rasă care a cunoscut multă înfrângere, necaz și boală. El nu trebuie să se lase legat de lanțurile fatalității rasei, și cu atât mai mult crește cunoașterea Legii, cu cât viziunea lui spirituală se limpezește de norii gândirii negative și cu atât mai direct și mai neted atinge acel punct măreț al realizării - înțelegerea perfecțiunii spirituale a pacientului.

În cazul în care ne tratăm pe noi înșine de vreo maladie, va trebui să realizăm propria noastră perfecțiune spirituală. Trebuie să ne aducem aminte să ne degajăm de orice responsabilitate pentru rezultatul tratamentului. „Tatăl din Mine, El este cel care îndeplinește lucrarea. Cu de la Mine putere, nu pot face nimic” (Iisus). Aceste cuvinte ar trebui să fie gravate în inima fiecărui practician în acest domeniu. Niciodată nu suntem răspunzători de vindecare și nu avem nici un merit când este realizată. Niciodată nu suntem răspunzători de vindecare, ci de un singur lucru, acela de a fi pus Legea în acțiune.

Acum am ajuns în clipa când practic, tratamentul este terminat. Până în acest stadiu, responsabilitatea noastră a constat în a construi un tablou clar al perfecțiunii permanente, atât a noastră, cât și a pacientului, înlăturarea oricărei îndoieli privind această perfecțiune și orice teamă că Mintea nu ar fi în stare să manifeste sănătate în pacient. Acum, predăm tabloul nostru complet al perfecțiunii, marelui medic, Mintea Universală, pe care ni-l putem reprezenta ca pe un ajutor, care ar fi stăt lângă noi în timp ce scriam instrucțiunile ce trebuiau urmate. În fapt, spuneam: „Iată instrucțiunile mele, tu ești ajutorul perfect, știu că le vei îndeplini întocmai, pentru că niciodată nu ai dat greș”. Cu aceasta, considerăm misiunea îndeplinită și ne îndreptăm spre ocupațiile noastre, fiind conștienți că am pus Legea în acțiune; din momentul în care i-am oferit un model-gând perfect, ea a pornit imediat la acțiunea creatoare, prelucrând în formă, gândul nostru. De fapt, am putea folosi chiar cuvintele citate mai sus, ca metodă de predare a tratamentului minții, emițind cuvântul și ideea noastră perfectă, către unica energie creatoare din lume. Aceasta trebuie să fie o ofertă desăvârșită.

Dacă ne găsim în situația de a reveni cu tratamentul prea des, aceasta este dovada că nu am fost desăvârșiți, oferind cuvântul nostru în totalitate către Minte. În acest caz, înseamnă că practicianul nu este el însuși complet edificat în ceea ce privește cui îi revine de fapt lucrarea. Efortul său mental nu ajută legii, care are de fapt toată puterea necesară să vindece complet orice boală, oricat de gravă ar pareă. Efortul lui are un singur obiectiv și numai unul: să prezinte Minții modelul-gând perfect. Odată acesta oferit, este însuși Tatăl care acționează, iar strădaniile slabe ale practicianului n-au nici un efect. Așa că, dacă ne dăm seama că intervenim, este obligația ce ne incumbă potrivit tehnicii arătate, trebuie să ne oprim și să ne spunem: „Ei bine, mă bucur că Legea Minții acționează asupra acestui caz. Știu că face un lucru bun, constant și complet”.

Un exemplu edificator la cele de mai sus: să ne închipuim un vas împotmolit la țârm în timpul refluxului. Cu toate eforturile depuse de oameni, nu poate fi degajat din nisip; cineva vine și spune: „Așteptați câteva ore până ce vine fluxul”, atunci puterea oceanului va ridica vasul și-l va repune pe linia de plutire, astfel că va putea fi scos în larg de forța propriilor sale mașini. Să ne lăsăm convinși și să avem încredere în Legea Universală, care nu dă greș niciodată.

Autorul sugerează că este indicat să mulțumești Ajutorului Divin, în clipa în care îi predă pacientului. Legea este cu totul impersonală și nu este afectată de asemenea mulțumiri, însă gestul are totuși o însemnătate pentru om. Această ajută să-i întărească credința că acum totul a fost pus în mișcare, sub o conducere competentă și că el, practicianul, a declanșat ceva ce nu mai poate fi oprit. De regulă, nu ne exprimăm mulțumirile pentru ceva ce nu am primit, astfel, această manifestare este, de fapt, o indicație că într-adevăr, credem cu tarie în tot ceea ce am spus.

O altă problemă ce ar trebui luată în considerare, este aceea a repetării. Am avertizat să se evite exagerarea tratamentului. Se pune însă întrebarea: „Este oare suficient un singur tratament?”. Într-adevăr, un singur tratament ar trebui să fie de ajuns, dacă ar fi îndeplinite toate regulile cerute de metodă. Din câte știm, Iisus nu a fost nevoit niciodată să repete tratamentul. Puțini oameni posedă viziunea și iluminarea lui Iisus. Se poate spune că a avut cea mai clară viziune ce a avut-o

vreodată ființa umană. Avea un astfel de simș al unității desăvârșite cu Divinitatea, încat atunci când vorbea El, era ca și cum se exprima cu vocea lui Dumnezeu. „Eu și Tatăl suntem una”. Aceasta nu era o repetare deșartă, așa cum se întâmplă la unii dintre noi. Era o convingere de nezdruncinat, căci o avea fără nici o umbră de îndoială. Chiar cei mai buni dintre noi suntem cu mult sub nivelul nobilului său ideal; astfel că socotim uneori necesar să repetăm totuși tratamentele. Certitudinea lui absolută era comunicată Minții la mulți dintre cei tratați, cu excepția celor din Capernaum, unde nu a făcut minuni, din cauza necredinței celor de acolo. Viziunea noastră nu reusește totdeauna să răzbată prin necredința celor pe care îi tratăm. Trebuie să ne amintim că tratamentul nu este desăvârșit decât atunci când este primit și acceptat pe deplin de către conștiința pacientului; prin urmare, repetarea tratamentului este adesea necesară, din cauza acestei conștiințe întunecate a pacientului.

De regulă, de 2-3 ori pe zi este cel mai mult ce se poate face ca tratament pentru o singură persoană. Dacă între timp, aceasta revine mereu în minte, putem spune cu calm: „Sunt bucuros că Legea Minții lucrează asupra acestui caz” și nu ne mai gândim la aceasta. Acolo unde trebuie continuat tratamentul până când s-a realizat o receptare mentală completă a acestuia, fiecare tratament trebuie aplicat ca o acțiune separată, adică fiecare ședință de tratament să fie făcută ca și prima dată. Să pornim chiar de la început, ajungând la deplina realizare a perfecțiunii pacientului și oferind această perfecțiune Minții, cu același desăvârșit abandon. Dacă acceptăm ideea că trebuie aplicate mai multe sau o serie de tratamente, trebuie să ne ferim să admitem că nu s-a realizat perfecțiunea. În multe cazuri, sunt necesare serii de tratamente, unele din acestea cu vindecări dintre cele mai reușite, văzute de autor. Acestea au fost rezultatul unor serii de tratamente aplicate pe o perioadă de luni de zile. Adeseori este nevoie de timp, pentru ca pacientul să ajungă să nu mai facă nici o obstrucție Minții. Astfel, dacă sunt necesare mai multe tratamente, trebuie să avem grijă să nu privim persoana gândind că acest caz va lua mult timp. Dacă gândim astfel, dezmințim propria noastră afirmație, care susține tocmai perfecțiunea imediată a pacientului. De un singur lucru trebuie să ne amintim totdeauna și anume că acum, toți oamenii sunt perfecți, că ei nu au fost niciodată mai puțin perfecți decât propriile lor minți, a rudelor, a prietenilor, a medicilor și a celorlalți cărora le-am împărtășit simtamintele.

Practicianul însuși nu vindecă niciodată pe acela pe care îl tratează. Rolul lui este să cunoască perfecțiunea eternă, să o declare cu convingere, să nege realitatea și adevărul oricărei aparențe contrarii și să aștepte cu încredere ca Marele Ajutor, Mintea, să manifeste acea sănătate pe care practicianul o știe că există în această clipă. Întrucât Mintea este substanța, iar trupul umbra, această formă-boală nu este reală; este numai o imagine imperfectă a gândului-formă distorsionat; ștergând această distorsiune și substituind-o cu gândul-formă de perfecțiune ce nu a fost niciodată știrbit, se revine la adevarata stare. Aceasta a existat totdeauna acolo și nu poate fi pierdută niciodată. A fost acoperită temporar de un tablou al imperfecțiunii. Pentru tratament, oferim Ajutorului din nou, tabloul limpede pe care l-a avut în față atunci când a creat corpul copilului ce urma să se nască.

În încheierea acestui capitol, am putea oferi un cuvânt de încurajare. *Nu vă descurajați* dacă, la început, vindecările nu au un rezultat prea strălucit. Pe cât de adevărat este că începătorii, adesea obțin vindecări minunate, tot așa de adevărat este că, atât timp cât succesul lucrării în acest domeniu se bazează pe cunoașterea precisă și iluminarea clară, cu atât ne formăm mai mult, cu atât înțelegerea noastră devine mai limpede și pe măsură ce „creștem în har” câștigăm totdeauna și capacitatea de a trata cu succes.

Întrucât Mintea Unică este prezentă peste tot și în același timp, putem trata cu succes o persoană chiar la distanță de mii de kilometri. Autorul a tratat cu rezultate bune persoane locuind în Noua Zeelandă, el locuind în California. Începătorul nu trebuie să ezite să trateze pe cineva, oriunde s-ar afla.

Termenul de practician se aplică și aceluia care se tratează pe sine sau își tratează membrii familiei sale. Acest termen nu se confundă cu acela de practician profesionist.

CAPITOLUL VI

CUM SE POATE REALIZA VINDECAREA?

Dacă acceptăm afirmația că vindecarea mentală și spirituală este o realitate, trebuie să cercetăm în profunzime, pentru a găsi motive fundamentale, care să răspundă la întrebarea: „De ce este posibilă vindecarea?”.

De vreme ce vindecarea este, într-un sens, o activitate creatoare, adică poate crea noi celule sănătoase, care să le înlocuiască pe cele susceptibile de îmbolnăvire, cel mai bun loc de pornire ar fi activitatea creatoare cosmică, deoarece orice lucrare de creație trebuie să urmeze același plan. În ce constă atunci? Cum s-a format universul? Exista vreo lege în baza căreia s-a produs acest fenomen? Dacă așa este, Atunci acea Lege mai acționează și ne stă la dispoziție și astăzi? Credem cu fermitate că răspunsurile la toate aceste întrebări se află în fața ochilor noștri și soluționarea lor ne va conduce la înțelegerea clară pentru ce omul poate să se aștepte la existența unei activități creatoare în el însuși, care, să-l elibereze din sclavia bolii, redându-i libertatea unei perfecte sănătăți.

La o analiză superficială, acest capitol ar putea apărea academic, totuși este extrem de practic, pentru că va pune baza unei asigurări practice nereligioase, științifică, a unui proces de vindecare creatoare, pe care omul o poate folosi în afară de superstiție sau credință religioasă.

Lăsând la o parte literatura religioasă, să presupunem că ne aflăm într-un loc oarecare, pe continent. Privind în jurul nostru, la forța oceanului și măreția munților, admirând soarele, luna și stelele, întrebându-ne care este misterul vieții în lumea vegetală și animală și cum au luat ființă toate acestea. Primul lucru pe care-l observăm este că trăim pe o planetă care este compusă din materie în formă solidă, lichidă și gazoasă. Materia în sine nu are minte proprie. Trebuie ca totdeauna să se acționeze asupra ei, cu o forță din afară, deci ea nu a putut lua ființă cu de la sine putere. Nu s-a putut autocrea. În căutarea forței-energie care a adus-o la existență, trebuie să facem investigații în afara formelor de energie materială, cum ar fi electricitatea și altele, ce apar în materie.

Așa cum s-a arătat, există o singură formă de energie cunoscută de om și care nu are origine materială. Această energie este **gândul**, și cum gândul nu izvorăște din materie, ci din contră, acționează asupra ei, trebuie să fi existat o Inteligență capabilă de gândire, înainte ca materia să fi existat. Astfel, suntem conduși pas cu pas la înțelegerea că universul fizic nu a putut lua ființă decât prin acțiunea gândului. Dacă există gând, atunci trebuie să existe și Gânditor. Ne-am obișnuit să numim acest Gânditor - DUMNEZEU. Se poate folosi orice alt nume, înțelesul fiind același. Am putea numi Gânditorul cu pronumele „El”; la această răspântie, suntem asaltați uneori de acei credincioși care afirmă că folosind pronumele „El” am terminat cu Dumnezeu și deci suntem atei. Oricum s-ar interpreta, în nici un caz nu l-am îndepărta pe Dumnezeu din Universul Lui, căci El nu face caz de faptul că este prezentat de imaginația aceluia tip de teolog, ca pe un venerabil cu barbă, stând în Rai, înconjurat de îngeri și arhangheli; trebuie să mărturisim că nu acceptăm un astfel de Dumnezeu în filozofia noastră.

Mulți prelați din zilele noastre, având o educație științifică și religioasă, au înlăturat această concepție naivă din predicile lor.

Așa cum îl înțelegem pe Dumnezeu în universul Lui, El este o Inteligență Impersonală, totuși nu una oarba. Este o inteligență ce acționează prin Lege, ce nu face nici o distincție între drept și nedrept, care nu oscilează după cererile personale trimise de către oamenii din ambele tabere, ca să le aducă victoria armatelor lor, sau să oprească ploaia, ca să stea la iarbă verde sau să dea ploaia ca să le crească grânele.

Să nu înțelegem greșit. Avem credința că este imposibil să obținem victoria, încetarea sau pornirea ploii. Toate acestea se pot face numai în baza înțelegerii pe care trebuie să o avem despre adevărata natură a Divinității și a Legii Minții, prin care Divinitatea acționează. Ne putem ruga, putem implora, putem vărsa lacrimi către înaltul cerului pentru ajutor de la Dumnezeu, așa cum milioane au făcut-o și o mai fac, iar cerul nu va răspunde nimic, decât dacă facem uz de rugăciunea științifică, bazată pe o înțelegere clară a activității creatoare a Divinității în Univers. Însuși Dumnezeu nu poate înlătura acțiunea Legii, pe care nu a instruit-o sau generat-o, dar care face parte

în mod evident, încă de la început, din propria Lui natură. A încălca Legea universului ar însemna ca Dumnezeu să se autodistrugă, ceea ce nu se poate face.

Există în credința omului părerea că acțiunea Minții nu poate influența fenomene importante ca: războaie, clima, calamități și altele. Iisus care nu era influențat de astfel de concepții greșite, se conducea după credința că „la Dumnezeu toate lucrurile sunt posibile - și Eu și Tatăl suntem Una”. El a dovedit forța de a controla fenomene naturale, deoarece avea convigerea fermă în unitatea Lui cu Tatal, astfel că putea să comande Legii, care acționa în consecință asupra acestor fenomene. El nu implora, ci exprima cu autoritate, credea și accepta faptul că Legea i se va supune.

Odată stabilită justificarea credinței noastre, că în spatele universului există un gânditor, să încercăm să abordăm problema noastră din cealaltă parte. Am prins un fir de pe pământ și l-am urmat până ne-a condus la Cauza Universului. Să presupunem acum că urmărim celalalt fir, de la cer la pământ, ca să aflăm ce ar putea fi această Cauză și cum a făcut ca Universul să existe.

A fost o vreme când universul nu exista, când exista numai Dumnezeu. Omul, fiind incapabil de a concepe ceva ce nu a avut niciodată un început, pune întrebarea: „Atunci cine l-a făcut pe Dumnezeu?”. Știința afirmă că timpul și spațiul nu există și că, în realitate, nu există nici începuturi și nici sfârșituri de formă. Este greu pentru mințile mărginite să înțeleagă ideea că Dumnezeu nu trebuie să aibă un creator, că de fapt El este viața și Inteligența etern existentă. Noi măsurăm timpul cu milioane de ani și ne punem problema că Dumnezeu trebuie să fi avut un început cu milioane de epoci înainte. Nu este deloc necesar să spunem această pentru că adevărata natură a Inteligenței o face să nu fie un produs, un lucru material ce a necesitat un creator. Cel mai simplu răspuns este: „Dumnezeu există dintotdeauna”. El nu este limitat de timp și spațiu. Noi muritorii, încătușați de credința în timp și spațiu, trebuie să avem un început. Să nu cădem în părerea greșită a unor teologi, după care Dumnezeu ar fi o imagine mărită a omului. El este Spirit pur, fără formă și nemărginit, iar materia, conform principiului conservării, este eternă și indestructibilă, nu crește și nici nu scade în cantitate, suferind modificări de formă. Ea este tot atât de eternă ca și spiritul, coexistând dintotdeauna în Spirit. Urmărind materia în dezagregare, până la ultima expresie, nu găsim altceva, decât vibrația.

Întrucât, materia prin natura ei nu se poate mișca sau schimba prin propria sa forță, trebuie să existe o Inteligență care să acționeze asupra ei, să-i dea formă, să o modeleze etc. Acel Agent Inteligent trebuie să fie Mîntea, pe care am numit-o Minte Cosmică sau Universală. Această Minte fiind foarte inteligentă, știe cum să dea formă materiei amorfe, dar acest lucru îl face sub conducerea Spiritului, care îi pune la dispoziție modelul după care să lucreze. Aceasta este Mîntea Universală Subiectivă care ascultă de cuvântul Spiritului.

Avem, prin urmare, baze rezonabile pentru a concepe **Eternitatea Divină** ca pe o **Trinitate** formată din Spirit, care este gânditorul, Mîntea, care este activitatea productivă și Materia, corpul amorf al Trinității.

Cum a fost condusă activitatea creatoare? Spiritul, dorind un corp care să aibă formă și acționând prin Legea Minții, a adus în formă ceea ce era o idee sau o concepție în Spirit. Cu alte cuvinte, mai întâi Inteligența, apoi acțiunea Inteligenței, ca o Lege a Minții, apoi rezultatul acțiunii care s-a concretizat în universul material creat, creația fiind în continuă desfășurare, fără oprire.

Întrucât toată materia din univers este la origine unică și toată Mîntea este Unică, problemele de gândire ale omului nu sunt altceva decât copia procesului de gândire a Divinității. Știm că mîntea obiectivă, conștientă a omului, are autoritate a-supra minții sale subiective, care nu raționează, ci acceptă gândul conștient și se pornește la realizarea lui, așa cum nici Mîntea Subiectivă Universală nu raționează, ci este executorul Spiritului și acceptă gândul Spiritului, trecând la înfăptuirea modelului ce-i este prezentat. Omul este deci, copilul lui Dumnezeu și ca atare, are dreptul să ia parte la activitatea creatoare, limitat doar de capacitatea sa de a înțelege această relație. Dacă el ar putea înțelege și faptul că el este un mic triumphi, având identice aceleași trei laturi pe care Dumnezeu le are cu Marele Triumphi: latura deciziei, a creației și a rezultatului, ar putea să-și schimbe lumea sa proprie, așa cum o fac astăzi o mulțime de oameni care au înțeles acest minunat adevăr.

Gândul omului are putere, pentru că este gândul lui Dumnezeu. Are forță creatoare și aceasta pentru că este din Mîntea Creatoare a Universului. Orice idee pe care omul o are și pe care o

menține ferm și clar, este prelucrată de activitatea creatoare și este realizată. Omul are puterea de a alege, capacitatea de a selecta ceea ce dorește să introducă în forma gândită și aceasta odată aleasă se va fixa în modelul gândit, realizându-l întocmai cum a fost stabilit. Gândul nostru face parte din Mîntea Creatoare și este preluat de această Minte. Din aceasta îi derivă puterea. Iată de ce spunem că vindecarea mentală și spirituala nu depinde de puterea voinței. Cea mai intensă forță de voință, a celei mai puternice făpturi umane nu înseamnă nimic pe lângă forța Minții Divine. De această forță ne folosim când ne tratăm pe noi sau pe alții. Cu cât înțelegem acest adevăr, cu atât mai deplin va fi gradul de perfecțiune pe care suntem capabili să-l realizăm prin tratamente. Puterea nu este a noastră, dacă nu o folosim, dar devine pe loc a noastră atunci când facem uz de ea.

Fiecare condiție mentală se înregistrează în corp cândva, undeva. Activitatea creatoare a Minții, acceptând gândul omului, acționează constant pentru a-l reproduce, fie că va fi spre binele omului, fie că va fi spre răul omului. Boala este rezultatul unei idei false ce a devenit prea insistentă. Sănătatea este rezultatul contemplării adevărului despre oameni, când a devenit destul de prominentă. Nu există nici o idee de pedeapsă sau recompensă în această activitate creatoare; este acțiunea unei legi impersonale. Când ne dăm seama de acest adevăr, este datoria noastră, ca ființe raționale, să ne situăm pe poziția în care această lege creatoare devine aliatul nostru, în loc să rămânem pe poziția stupidă în care acționează împotriva noastră, ca inamic. Învățăm încă din copilărie că trebuie să procedăm așa cu orice Lege. Mai târziu, în viață, când omul ajunge la starea de gânditor, ajunge să-și dea seama că gândirea sa este fotografiată în Minte și reprodușă. Prin urmare, ca gânditor, el decide că trebuie să ia o măsură în această privință. Nu are nici un rost să rămână inactiv și să se plângă că este tratat prost de viață și că trupul său dă semne de deteriorare. Trebuie să-și dea seama că aceste lucruri nu sunt rezultatul unei acțiuni Divine, ci sunt lucrarea logică a propriei sale gândiri, guvernată de Lege. Când își modifică acest mod de a gândi, aceeași Lege își va modifica și ea manifestarea exterioară.

Toate acestea se fac fără vre-un gând de influență sau de modificare a atitudinii Divinității față de noi; cu multă iubire, Dumnezeu a pus totul la dispoziția omului și a asigurat o modalitate prin care acesta poate lua atât cât dorește și este capabil. Acest lucru trebuie făcut respectând Legea. Este de datoria omului să afle cum acționează Legea și să procedeze în consecință. Când procedează așa, descoperă uneori, spre uimirea sa, că rugămintele sale nu au primit răspunsul dorit. El trebuie să știe că darul a fost deja acordat, nu are decât să-l ia. Pentru ca rugăciunea să aibă efectul dorit, omul este dator să-și dea seama că nu trebuie să stea în calea Divinității, permițând astfel binelui etern să-și umple viața.

Astfel că trăim într-un univers al iubirii, care este totodată un univers al Legii. Iubirea, în sensul că totul ne-a fost deja acordat. Lege, în felul în care ajungem în posesia a ce ni s-a pus la dispoziție. Divinitatea este impersonală, în sensul că nu este impresionată de cereri nesăbuite. Ea este personală și se personalizează prin darul ce este primit în mod inteligent.

Lumea mai trebuie să vadă posibilitățile vieții, care cuprind în întregime semnificația dăruirii Divine. Se poate ca unii dintre cei mai buni, să fie vitregiți de viață, iar alții au înțeles și au crezut că Legea Creatoare a Minții le stă la dispoziție, oferindu-le totul din abundență. Iisus a fost unul dintre aceștia. Accepția Lui Mentală a fost foarte atotcuprinzătoare. El credea implicit în faptul că Spiritul a creat toate lucrurile bune ce sunt la dispoziția omului și că aceia care sunt împovărați de sărăcie și înrobiți de falsa idee de boală sunt ca niște sclavi, care nu sunt capabili să întindă mâna, pentru a lua ce este bun.

Suntem de abia la începutul unei noi deșteptări față de acest mare adevăr. Aceia care au reușit să păsească mai departe, descoperind Legea Libertății, demonstrează că Legea este accesibilă oricui. Totuși, aceștia trăiesc într-o lume care încă mai geme în somnul ei, din pricina coșmarului de boală și credință a majorității îi înăbușă, astfel ca vocea care îi îndeamnă la trezire și viață este adeseori acoperită de strigătele unei lumi înlănțuite.

Fiecare om poate fi stăpân pe sine și împrejurările în care trăiește. Treptat, omul se va cunoaște tot mai bine pe sine și universul în care trăiește și se manifestă. Cu timpul, lumea își va schimba falsa credință că păcatul, boala și suferințele sunt legate de evoluție și va accepta lumina adevărului. Când va veni vremea aceea, conștiința trezită a maselor îl va ajuta pe om să scape de

obsesia îmbolnăvirii. Deocamdată, această credință, mai puțin răspândită, nu ajută omului să trăiască în lumina Adevărului.

Această înțelegere se va răspândi mai ușor când se va desprinde cu totul de credința superstițioasă în inaccesibilitatea Divinității. Inteligența Impersonală care este impregnată în tot ce a fost creat, devine personală pentru individ luat separat, cand înțelege că această Inteligență sălășluiește în el, și că ea este însăși Lumina vieții. Oricine ajunge la starea de boală, înseamnă că a pășit în afara Voinței Divine. Cine înțelege acest adevăr și se hotărăște să se reîntoarcă la voința Divină, orice Lege din Univers începe să coopereze cu el, în vederea recuperării sale. Sănătatea noastră este propria noastră responsabilitate. Nimeni nu ne-o poate lua, nimeni nu ne-o poate da. Trebuie ca schimbarea să o facem în mintea noastră și din acel moment nu mai suntem împotriva fluxului de sănătate universală, ci suntem purtați fără nici un efort de aceasta. Atunci când nu mai opunem rezistență Legii Universale înseamnă că am reușit să ne acordăm cu Infinitul.

Sănătatea este o problemă simplă, pe care noi am complicat-o. O bună sănătate înseamnă recunoașterea că omul este o prezență vie, așa cum este și universul.

CAPITOLUL VII

SĂ REFUZĂM ASISTENȚA MEDICALĂ?

La întrebarea dacă trebuie sau nu să refuzăm orice formă de asistență medicală, materială, se poate răspunde și afirmativ și negativ. Știm că lucrăm cu o Lege perfectă, care știe la rândul ei cum să vindece orice afecțiune, oricât de serioasă ar parea să fie. Pe de altă parte, nu toți oamenii au aceeași profundă conștiință. Afirmând aceasta nu ne retragem de pe poziția noastră care susține că toate afecțiunile pot fi vindecate prin acțiune mentală.

Este greu pentru unii, după o viață întregă, în care s-au bazat pe mijloace materiale, să se lanseze deodată pe culmile înțelegerii. În multe cazuri, viziunea spirituală este o chestiune de dezvoltare. Este mai rar vorba de o chestiune de revelație spontană. Acela care a înțeles perfect acțiunea infailibilă a Legii Divine, e capabil să exercite asupra bolnavului o atitudine sănătoasă, rezonabilă. Iisus nu a folosit la vindecare totdeauna aceeași metodă, deși s-a servit totdeauna de același principiu. Iisus îi privea pe oameni la nivelul de evoluție la care se găseau. În unele cazuri, El pronunța cuvântul și ei se vindecau. În alte cazuri, El atingea bolnavul și uneori se folosea de mijloace materiale, cum a procedat cu orbul căruia i-a uns ochii cu tină. El știa că nu există, de fapt, nici un dar deosebit de vindecare în tină, dar mai știa că omul acela avea nevoie de sprijinul unei acțiuni materiale, pe care nu a ezitat să o folosească.

Trebuie ținut seama că oamenii se află la o mare varietate de niveluri mentale, pentru că ei sunt diferiți în percepția lor spirituală și-n același timp și-n capacitatea lor de a primi vindecarea. Totodată, ne amintim că, de fapt, ne folosim de o lege perfectă, care poate acționa fără greș, mai ales în cazul când nivelul de acceptare este superior.

Nu putem fi de acord cu aceia care refuză să trateze o persoană după ce aceasta a consultat un medic sau s-a folosit de vreo formă materială de tratament. Practicianul ar trebui să-și amintească că el posedă o conștiință superioară, în timp ce persoana tratată s-ar putea să aibă tendințe subiective de teamă, de care să nu fie conștient, dar care se unesc și-l împing să se mai bizuie, în parte, încă, pe mijloace materiale. Orice poate ajuta pacientului să fie receptiv la ideea de sănătate, este de folos în tratament, și practicianul știe că lucrarea sa este în întregime îndeplinită de Minte. Când am acceptat existența unui Principiu de vindecare universal, trebuie să fim de acord cu faptul că ori de câte ori medicul obține rezultate de vindecare, aceasta în-seamnă că s-a realizat un contact cu acest Principiu și că vindecările nu se datoresc acțiunii directe a medicației. Atunci când Iisus i-a permis femeii să-i atingă roba sau când a folosit tină pentru a întări credința orbului, pare rezonabil și pentru noi să permitem pacientului să ia contact cu principiul vindecării prin mijloace materiale, dacă un astfel de suport îi întărește credința. Respingem atitudinile extreme, atât din partea medicului care nu acceptă tratamentul spiritual, cât și din partea practicianului care interzice folosirea medicamentelor. Ambele atitudini sunt înguste și intolerante.

De vreme ce există doar un singur Principiu de vindecare în Univers, rezultă că tratamentul fizic și spiritual sunt extreme opuse ale aceluiași lucru. Prin cooperarea inteligentă cu Legea Minții, s-au obținut vindecări complete și permanente în maladii serioase ca: artrita, paralizie, cancer, hipertensiune arterială, afecțiuni cardiace, anemie, ulcer, epuizare nervoasă, diabet etc. Vindecările s-au realizat totdeauna prin intermediul unui practician, bărbat sau femeie, care a reușit să-și însușească o înțelegere clară a inflexibilității acestei Legi și care a realizat acea siguranță interioară senină, privind faptul că această Lege a Minții poate fi pusă în acțiune de oricine care se preocupă de dezvoltarea proprie, în cunoașterea spirituală, în așa măsură încât ajunge să poată dirija acest flux de energie universală, numit gândire, în direcția vindecărilor.

Două extreme trebuie evitate: înfumurarea și subestimarea, ambele fiind dovada că mintea respectivului este con-centrată asupra sa, în loc să fie îndreptată spre Marea Minte creatoare. Practicianul trebuie să spună: „Aceasta este Marea Lege a Minții care vindeca”, și nu: „Eu sunt un mare vindecător”. El trebuie să aibă încredere deplină în capacitatea sa de vindecare, dar această credință trebuie să se sprijine totdeauna și total pe Mintea Divină și nu pe intelectul său. La cealaltă extremă este practicianul care nu se încrede în sine și se subestimează, spunându-și: „Am o voință

slabă” sau „o slabă educație”, „nu am posibilitatea”, „nu posed vocabular a-decvat”, „mi se pare inutil să cred că aş putea ajuta pe alții sau pe mine însumi”.

Unii dintre practicienii cu mari succese în domeniul vindecării, se dovedesc a fi oameni simpli, liniștiți, fără să posede grade academice. Ei au în schimb, o încredere de nezdruccinat în această Lege a Minții, care vindecă. Ei au încetat de a se mai considera neînsemnați sau lipsiți de educație și s-au văzut că sunt posesori ai Minții Divine, una cu această Minte universală, care face totul să pulseze de viață.

Oricine, după ce a citit lucrarea de față, își dă seama că are acces la imensul ocean de inteligență care îi poate conferi dreptul de a vindeca. Legea nu are favoriți, toți sunt egali. Credința nu este încredere oarbă. Adevărata credință presupune două lucruri: se bazează pe o înțelegere inteligentă și clară a Principiului vindecării, plus o siguranță interioară, calmă, în ceea ce privește Puterea de vindecare. Atât timp cât cunoașterea și încrederea în această putere sunt mai mari decât propria-i teamă față de boala cu care este confruntat, el poate vindeca. Atunci când teama de boală întrece propria-i siguranță în Putere, el nu poate vindeca. Aceste condiții sunt fundamentale în procesul de vindecare. Cele mai bune rezultate se obțin atunci când recunoaștem minunata Inteligență a Minții și ne ridicăm pe o treaptă superioară în recunoașterea că acest *Meșter constructor - Mintea* lucrează sub dirijarea Spiritului.

Concepem Spiritul ca fiind Unicul Principiu Atotștiutor din întregul univers, Mintea însăși nefiind conștientă de sine. „Spiritul este Prima Cauză, este existent în sine și are toată viața cuprinsă în sine”. El are capacitatea de a voi, de a alege și de a dirija. Mintea are capacitatea de a se supune dirijării în activitatea specifică, dar nu posedă capacitatea de a voi sau de a alege. Actul original și de început, aparține totdeauna Spiritului; acesta este preluat și prelucrat în formă de către Minte, care este Subiectivul Universal.

Ne bazăm complet pe Infinita Inteligență a Minții și pe capacitatea de a executa orice avem de făcut, dar trebuie să re-cunoaștem că este schimbătoare în acțiunea ei, creând constructiv sau distrugând, conform alegerii făcute în gândirea noastră conștientă. Pe de altă parte, recunoaștem că spiritul este ne-schimbător. Eternul - Eu sunt sălășluind totdeauna în Perfecțiune. Spiritul este acela după care ne formăm gândul. Spiritul se vede pe sine reflectat în univers, neschimbător și neschimbător. Când spunem că imperfecțiunea nu a fost în realitate niciodată în trup, ne ridicăm la punctul de vedere al Spiritului și afirmând ceea ce vede totdeauna Spiritul, adică perfecțiunea externă a omului. Aceasta o aducem noi la cunoștința Minții și cerem să o realizeze, perfecțiune văzută de Spirit, pe care o putem vedea și noi, atunci când ne-am curățat de imagini false.

Astfel, când facem tratament spiritual sau mental, observăm o ștergere a falsului tablou și aceasta pentru că nu se manifestă decât ceea ce vede Spiritul. Vindecarea spirituală are caracter permanent, pe când simpla vindecare mentală ar putea să fie sau nu permanentă. Ceea ce s-a vindecat prin tratament spiritual nu mai revine - nu mai poate reveni, deoarece a dispărut în eterna contemplare a Spiritului: „Nu-mi voi mai aduce aminte de păcatele și fărâdelegile lor”.

Forța spirituală a gândului are putere asupra oricărui lucru. Are putere asupra oricărei rezistențe aparente. În ignoranța noastră socotim orele copleșitoare și cedăm lor cu teamă. Dar însușindu-ne concepția despre Spirit, cunoaștem acum că adevărul pe care îl spunem este cu mult superior oricărei condiții. Nici un tablou urât nu este destul de mare sau de îngrozitor ca să poată opune rezistență, deoarece este un tablou fals, nereal și Spiritul vede numai perfecțiunea, acolo unde ignoranța vede numai urâtenie. Trebuie să recunoaștem că această esență pură a Spiritului se află în noi, ștergând orice nu-i seamănă pentru că „nu prin constrângere (forța fizică umană), nici prin putere (forța mentală a omului), ci prin Spiritul Meu „zice Domnul”. Trăim într-un univers spiritual, o prezență vie. În ceea ce privește corpul, trebuie să ținem minte cele de mai sus, știind că corpul este corp spiritual, în care sălășluiește Spiritul. Corpul este, deci, o prezență vie. Dacă privim lucrurile astfel, suntem capabili să respingem orice senzație ce aduce un mesaj de deprimare, deoarece putem afirma că nu poate fi nimic altceva decât prezența Spiritului, acolo unde altceva ar încerca să-și impună prezența.

Uneori suntem prea aproape de propria suferință, spre a mai putea să ne tratăm cu succes. Deși știm că avem la dispoziție o Lege perfectă, care lucrează în favoarea noastră, suferința ar putea fi atât de mare, încât să tulbure foarte mult starea noastră de conștiință. În asemenea cazuri,

un mic ajutor material, care să lumineze suferința, ar putea fi de folos, în sensul că suferindul se poate detașa suficient, astfel ca să realizeze o liniște mentală necesară succesului și reușitei tratamentului.

Trebuie să încercăm să ne amintim că suntem moștenitorii memoriei speciei, din moment ce există o Minte Unică. Toate experiențele speciei sunt depozitate în această Minte Unică, deci nimic nu este pierdut. Specia a avut multe încercări de durere și boală. Treptat, durerea s-a asociat cu teama, în conștiința speciei, durerea fiind premergătoare morții. Prin urmare, durerea și suferința sunt capabile să ne scuture violent, făcându-ne dificile încercările de a învinge teama.

Pe măsură ce individul dezvoltă această nouă atitudine față de boală, el învață cum să procedeze cu tot felul de dificultăți. Treptat, pe măsură ce conștiința lui se limpezește și viziunea lui spirituală se întărește, descoperă că stăpânește tot mai bine stările de indispoziție, de teamă etc. Nu trebuie să ne descurajăm la început, dacă nu ne ridicăm pe culmi înalte. Mulți fac progrese rapide din primele zile sau săptămâni, dar uneori sunt și unele dificultăți în ajustarea gândului la aceste noi concepții. Putem să ne încurajăm, dacă ne gândim că progresul este de obicei mult mai rapid decât pare. Mentea Subiectivă este foarte educabilă și procesul de reeducare se desfășoară incontinuu. Un singur gând este suficient să schimbe viața. O idee limpede, clară, urmărită cu tenacitate, este de ajuns pentru a ne face sau reface condiția fizică; prin urmare, ar trebui să ne menținem cu tărie pe această nouă credință, pentru că, așa după cum ziua urmează nopții, vom dezvolta cunoașterea care ne dă posibilitatea de a deveni stăpâni ai propriilor noastre gânduri, în loc de a ne complăce în situația de sclavi. Odată gândirea vindecată, îi va urma corpul, sănătatea fiind o stare atât fizică, cât și mentală.

Mulți folosesc credința în forța de acțiune a Legii Minții, cu scopul de a scăpa din situații periculoase. Legea Minții operează atât de neutru, încât, ori de câte ori este conștient pusă-n acțiune, vizează marea sa putere creatoare, în direcția a-leasă de noi: astfel, nu este de mirare că se obțin rezultate bune chiar în asemenea cazuri.

Trebuie spus că persoana care procedează astfel, pierde mult, deoarece ea obține darul, fără să ajungă să-l cunoască pe donator. Ea nu poate ajunge niciodată la acea relație încântătoare, ce se numește: „A cunoaște pe Dumnezeu”. Ea știe multe despre Dumnezeu, dar Divinitatea impersonală devine personală, pentru acela care își expune întreaga ființă acestei cultivări spirituale a prezenței Divine.

Este adevărat că în virtutea acestei credințe, se pot obține uneori și bunuri materiale, dar acest contact ocazional cu Spiritul, duce la o realizare mai slabă și la o lipsă mai accentuată de satisfacții.

Iisus a demonstrat aceasta într-una din învățăturile Sale. Era înconjurat de o mulțime care vroia să știe dacă putea folosi această Lege pentru a obține hrană, îmbrăcăminte, adapost. El i-a asigurat că acest lucru este foarte posibil și le-a explicat că totuși, viața superioară și deplină este atunci când trăiești în cultivarea conștientă a vieții Spiritului. El a încheiat amintindu-le că dacă vor căuta mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și Dreptatea Lui, toate celelalte lucruri vor veni automat.

Astăzi este necesar să cultivăm acel mod de viață care, în mod logic, produce sănătatea și fericirea. În recomandarea acestui mod de viață nu există nici o constrângere, cum ar fi: indicațiile de a renunța la fumat, la jocurile de noroc și multe așa zise păcate.

Iisus a arătat o viață în care există o viziune mentală și spirituală clară, ce face posibil să susțină orice ne poate sta în cale și să renunțăm la aceste piedici nu prin constrângere, ci pentru că am descoperit că adevăratele bucurii ale vieții se bazează pe apropierea gândului nostru de acela al Spiritului. Numai acest mod de viață asigură eliberarea de amenințarea cu boala.

De vreme ce omul a fost creat ca o expresie a Spiritului, nu și-ar mai apropia mai mult fericirea, îndeplinind scopul pentru care a fost creat? Cum Legea Universului lucrează pentru binele a tot ce există, nu s-ar simți mai bine aducându-și gândirea și acțiunea în unitate cu ceea ce știe că se numește Mintea Spiritului?

Aceasta nu este o problemă ecleziastică, este un fel de viață pe care o ființă ce gândește și raționează în mod logic, încearcă să-l descopere.

Dumnezeu nu se ascunde. El poate fi cunoscut. Singura cooperare ce o vom obține de la Divinitate este aceea care rezultă din cooperarea noastră cu Ea. Aceasta înseamnă „*A cunoaște pe Dumnezeu*”.

Se poate spune că nu există decât un singur cuvânt raportat la Divinitate și folosit de aceia care au atins o viziune superioară și o înaltă împlinire spirituală. Acest cuvânt este *Iubirea*, care este adevărata natură a Divinității. *Iubirea nu este o emoție sentimentală oarecare, ea este o forță teribilă, dinamică, vindecătoare*. Întregul proces al creației, al perfecțiunii, al vindecării, este rezultatul *Iubirii Divine*.

Iubirea este forța creatoare, Marea Lege a Universului în care sunt incluse celelalte legi secundare, nu este altceva decât *Iubirea Divină în acțiune*. „*Iubirea este împlinirea Legii*”. Ea este acea forță irezistibilă din univers, care înlătură obsta-cole aparente și aduce în loc sănătatea, fericirea, prosperitatea oricărui suflet ce se deschide acestui Curent Divin.

Nimic nu întrește caracterul, așa cum o face *Iubirea*. Nimic nu adaugă putere vieții, așa deplin cum o face *Iubirea*. *Iubirea* poate vindeca orice maladie; fără ea, degeaba ne-am dăruit toate bunurile celor săraci sau ne-am lăsa arși pe rug, în zadar am cunoaște totul. Să ne aducem aminte că nu este vorba de un sentimentalism siropos, numit dragoste, ci de dorința intensă de a face binele. Există o diferență între a iubi o persoană și a place pe cineva. Oamenii spun adeseori: nu pot iubi pe oricine; unii sunt atât de răi, de enervanți, încât este imposibil să-i poți iubi. Să înțelegem bine termenul: ne place o persoană prin exteriorul său, iubim omul prin interiorul său. Este adevărat că unii sunt enervanți. S-ar putea să nu ne placă nici exteriorul lor și nu suntem obligați să o facem. Iubim cu adevărat pe cineva, atunci când îi dorim ce ne dorim și nouă. Iubim pe semenul nostru ca pe noi înșine, atunci când îi dorim aceleași lucruri ca și nouă.

S-ar putea să nu ne tenteze compania cuiva într-atât încât să-l invităm la noi acasă, dar să nu permitem ca neplăcerea provocată de exteriorul acestuia să împiedice dorințele noastre privind persoana respectivă. Poate s-a purtat nedrept cu noi sau s-a arătat că nu este demn de încrederea noastră, astfel că nu-i putem recunoaște calitățile pe care le apreciem. Chiar dacă îl ținem la distanță din acest motiv, ar trebui să avem grijă să nu permitem ca manifestările enervante să pătrundă în noi. Dacă permitem acestor manifestări să pătrundă, ele devin parte integrantă din noi. Atunci când emanăm iubire, aceasta anulează tot ce este negativ. Dacă reflectăm ură, aceasta anulează tot ce este Divin.

Trebuie să recunoaștem că această persoană este Spirit în forul său interior, așa cum suntem și noi. Iubim omul spiritual, interior, chiar atunci când evităm manifestarea lui exterioară imperfectă. Îi iertăm actele lipsite de bunăvoință și, de câte ori ne vine în minte, îi dorim tot binele. Nu ne putem pretinde binele pentru noi și în același timp, mental, să închidem pentru altul calea binelui. Adeseori, refuzul nostru de a permite lipsei lui de bunăvoință să pătrundă în conștiința noastră, cuplat cu alegerea conștientă de iubire pentru el, constituie forța vindecătoare ce acționează asupra sa și înlătură masca sa de imperfecțiune, relevând adevăratul om de sub aceasta. Deci: „*Iubește-ți dușmanii*”. *Ei sunt frații noștri*.

Dacă cineva spune că-L iubeste pe *Dumnezeu* și își urăște fratele pe care-l cunoaște, cum poate el iubi pe *Dumnezeu*, pe care nu L-a văzut?

Una din condițiile fundamentale ale succesului unui tratament, constă în a învălui persoana tratată cu toată iubirea noastră, fără nici o rețineră. *Iubirea vindecă. Ura otrăvește*.

CAPITOLUL VIII

UZINA ELECTRICĂ DIN NOI

S-a accentuat necesitatea unei cunoașteri clare a Legii, pentru a putea asigura succesul vindecării. Dar mai trebuie ce-va. Nu numai ce cunoaștem este important, ci și ce simțim. Ex-istă o cunoaștere interioară, la care trebuie să ajungem, cunoaștere ce nu este rezultatul unui proces intelectual. Este o cunoaștere mistică de prim ordin, obținută direct de la sursă. Vinde-cătorul poate folosi, pentru a ajunge la Adevăr, calea intelec-tului și a rațiunii, dar la aceasta se mai adaugă o a treia cale, și anume, aceea a percepției imediate. Această cale îl conduce la Adevărul ce este intuit mai degrabă, decât simțit rațional. El in-tuiește Prezența Divină, care umple întregul univers și pe sine. Simte această prezență în orice și oricine pe care-l întâlnește și aceasta îi dă convingerea în unitatea de neînfrant a întregului.

Misticul nu este neapărat o persoană ciudată sau neapărat un mediu. El nu se asociază cu spiritele și nici nu aude voci sau interpretează vise; ceea ce îl deosebește este faptul că el „percepe intuitiv Adevărul și, fără procese mentale conștiente, ajunge la Realizarea spiritual”. El a ajuns să știe că Divinitatea este în el și a învățat să se izoleze de vocile artăgoase ale oamenilor, de falsele lor noțiuni, de tendința de a accepta idei banale, comune și a învățat să coboare în profunzimea sa, acolo unde se ia contact cu Divinitatea. Într-un sens, el l-a privit pe Dumnezeu în față, a auzit lucruri pe care instinctiv le recunoaște drept adevăruri de bază și a revenit, pentru a vorbi despre ce cunoaște cu certitudine.

Nu numai fondatorii marilor religii, dar și marii poeți ca Dante, Tennyson, Shelley, Walt Whitman și alții au avut această calitate mistică a intuiției. Citind operele lor, ne dăm seama că au mers totdeauna în umbra unei Prezențe vii, care s-a manifestat în ceea ce ei au scris.

Cunoașterea mistică accentuează mai întâi Realitatea Prezenței Divine și posibilitatea de a fi-o apropia, în mod conștient. Ea umple nu numai omenirea, ci întregul univers: munți, râuri, copaci, păsări, fluturi, etc; trăim deci, într-un univers spiritual.

Din această cunoaștere perfectă a universului, derivă al-tă concepție, aceea că destinul omului constă în a manifesta perfecțiunea, în orice fel. Specia umană își desfășoară ac-tivitatea în iluzia că omul născut să aibă parte de boală, de ne-cazuri, de frustrări. Acest lucru a fost crezut atât de mult timp, încât a ajuns să fie privit ca un adevăr, el fiind de fapt un nea-devăr. În anumite momente, intuim adevărul care este clar, a-cela că omul s-a născut pentru a avea un destin minunat, că standardul său de viață este mult mai sus decât a acceptat specia. Experiența obișnuită a speciei, a fost aceea a înfrângerii și bolilor. Astfel, ne-am născut cu acumularea de amintiri ne-gative, ce s-au impus atât de evident, încât le-am acceptat ca destin. În momentul de iluminare, cei mai mulți dintre noi au simțit că nu acesta este nivelul de viață urmărit. Este un stan-dard fals față de ceea ce ar trebui să fie normal, acceptat, deoa-rece am privit viața prin ochii speciei. Întrezărirea perfecțiunii spirituale și fizice a fost atât de sus plasată de acest fals standard, încât de-abia am îndrăznit să o exprimăm în cuvinte.

Trebuie să căutăm adevărul normal, deoarece vom obține numai ceea ce am acceptat mental, drept normal. Vom experimenta totdeauna ceea ce socotim ca normal, nu ceea ce dorim sau pentru ce ne rugăm. Mulțimea a privit cu ochii experienței speciei și aceasta a fost limita pe care a putut-o atinge. Trebuie să privim viața prin ochii Spiritului pentru că, dacă am luat naștere din Spirit, rezultă logic că, orice ar fi Spiritul în sine, avem dreptul să ne așteptăm ca să-l putem reproduce în noi înșine. Acesta este standardul superior, văzut în lumina a ceea ce omul a realizat, deci, tendința este de a se retrage de la acest nivel și de a accepta standardul inferior. *Aceasta înseamnă stagnare.* Omul trebuie să trăiască în lumile Adevărului superior, pe care-l cunoaște. El trebuie să continue spre experiențele superioare. Pentru a putea încerca binele deplin, trebuie ca, mental, el să tindă spre cel mai înalt bine, ca nivel normal al vieții. Există unele adevăruri pe care le cunoaștem, dar pe care niciodată nu le putem dovedi prin proces rațional. Acestea sunt lucruri ce dau forță, pondere și convingere în lucrarea noastră. Atunci când *Iisus* le-a spus discipolilor Săi că ei îi învățau pe alții lucruri pe care și ei, la rândul lor, le învățaseră, pe când *El* vorbea despre lucruri pe care le știa și le

văzuse; prin aceasta, *El* revela unul dintre secretele formidabilei sale autorități asupra forțelor răului.

El nu vorbea mult. *El* demonstra modul de acționare al acestei Prezențe, care era parte integrantă din *El*, lăsând rezultatele să vorbească.

Iisus învăța că: „Există o Lege Transcendentă Absolută, în fața căreia, toate celelalte legi nu înseamnă nimic”. *El* învăța că: „Această Lege, prin însăși Prezența ei, orice care vine în contact cu ea”. *El* știa intuitiv că Divinitatea este indivizibilă; prin urmare, Divinitatea și Universul *Ei* sunt inseparabile. Într-adevăr, în loc să vorbească despre Dumnezeu și universul *Lui* sau despre Dumnezeu și omul sau despre Dumnezeu și orice altceva, *El* vorbea despre Dumnezeu în Universul *Lui*, în om, prin această prezență inerentă. *El* îi mai învăța că infinitul nu poate fi fracționat; nu poate fi altceva decât o unitate singură, completă. Cum omul este o parte din acest Mare Întreg nu ar putea fi niciodată despartit de Divinitate. Prin urmare, bolile sunt numai iluzii ale simțurilor și niciodată realități.

El știa că, Dumnezeu fiind indivizibil, trebuie să existe în totalitatea *Lui*, în orice ființă umană. Astfel, ori de câte ori vorbea în prezența unei boli, nu aducea un soldat izolat să izgonească inamicul. *El* aducea o întregă armată și știa dinainte că victoria va fi a *Lui*, deoarece nu există nimic ce se poate opune acestei Prezențe Atotputernice. Divinitatea aceasta din lăuntru omului era asociată *Lui* permanent.

Astfel că *El* umbla și vorbea cu oamenii la suprafață, dar în interior, *El* vorbea cu Tatăl din lăuntru. Cum era supus asaltului teribil al gândului mulțimii asupra mentalității Sale, *El* trăia retras în cele mai profunde centre ale ființei Sale, păstrând Centrul său Spiritual deschis față de prezența Spiritului: „Căci Spirit cu Spirit se pot întâlni”. *El* era supus încercărilor de tot felul, dar atunci când apărea din afară, devenea prea intensă, se retragea într-un loc izolat, pentru ca acolo să-și recapete viziunea clară a Prezenței din lăuntru *Său* și unității inseparabile cu Tatăl. Când revenea, întărit în forța Sa de vindecare, *El* dădea o simplă explicație: „Tatăl din Mine, *El* este Acela care îndeplinește lucrarea”. Astfel că, revenim la faptul că vindecarea este împlinită nu prin efortul vindecătorului, ci prin permiterea Adevărului să pătrundă în oameni și să-i facă liberi. Acest Adevăr, al unității Dumnezeu - om, clar înțeles, vindecă boala, recunoscându-i nimicnicia. Într-adevăr, suntem vindecați de boli pe care nu le-am văzut niciodată, decât în falsa noastră credință. Dumnezeu nu poate fi bolnav, iar noi suntem Una cu Dumnezeu. Când ne dăm seama de puterea formidabilă ce se manifestă în întregul univers și înțelegem că toată puterea ne-a fost dată, această putere face ca lucruri aparent mari să devină neînsemnate.

Unele lucruri ajută pentru a păstra acest simț al Prezenței ce sălășluiește în noi. Să ne obișnuim a ne gândi la Prezența Divină și să o căutăm peste tot, să o recunoaștem, să o cultivăm.

Teologii au separat lucrurile în lumea fizică și lumea spirituală.

Să dărâmăm acest zid despărțitor. Să învățăm a-l vedea pe Dumnezeu în Universul *Lui*, deoarece îl putem găsi peste tot și-n tot ce există. Nimic nu va fi imposibil pentru acela care va gândi cu asiduitate la Prezența Divină, dar nu în maniera teologică. Acest lucru nu înseamnă să devenim mai puțin umani sau să renunțăm la plăcerile obișnuite ale vieții. Nu înseamnă nici să adoptăm o atitudine religioasă, ca și cum această Prezență ar fi ceva de care să ne temem și că nu ne este permis să uităm nici o clipă.

Pe când abordarea în mod intelectual a subiectului de vindecare este ceva neprețuit, să nu uităm niciodată că puterea vine de la cultivarea sensului mistic. Prin calea intelectuală Adevărul este abordat pe dinafară, prin sensul mistic, aceasta se face în interior. Trebuie să dezvoltăm latura interioară a vieții. Facem aceasta, folosind un timp contemplarea calmă a faptului că fiecare dintre noi este complet pătruns de această Prezență Divină, ca și *Iisus* sau alți oameni proeminenți, ca fiecare grăunte de energie ce a stat la dispoziția *Lui*, se află și la dispoziția noastră.

În cazul când, cu toate cunoștințele căpătate, se strecoară îndoiala, trebuie negată realitatea oricărei contraziceri, recăpătându-se convingerea că aparența acestei stări poate fi schimbată la voință, revenind la situația în care se poate folosi orice ajută la recunoașterea Adevărului și înțelegerea lui. Dacă este în cauză un anumit organ (inima, plămâni etc.) îl înconjurăm cu iubirea vindecătoare, ne adresăm cu calm și armonie, impunând senzația de sănătate. În acest fel se reprezintă imaginea unui organism perfect, armonios, un adevărat lăcaș al Spiritului și se oferă

această imagine Legii Minții, care, așa cum știm, exercită controlul și aduce gândul la realizarea lui în corp. Nu trebuie uitat nici o clipă că omul este cel mai mare, mai mareț și mai puternic lucru din Univers. Dacă nu ne dăm seama de acest fapt, imensitatea Universului ne poate înspăimânta. Omul este cu mult mai mare decât oricare din formele și forțele ce se manifestă în Univers. Ele îl pot depăși în volum, dar el le este superior, deoarece el este Minte. Conformația lui fizică îl obligă să rămână pe această planetă, dar mintea lui îi permite să rătăcească prin univers și să creeze mijloace care să-i dea posibilitatea de a afla tainele acestuia. Totuși, omul rămâne superior față de tot ceea ce el a creat până acum sau va mai crea.

CAPITOLUL IX

CAZURI DE VINDECARE

Este știut că, prin ele însele, cuvintele nu conțin nici o putere magică. Ele sunt valabile numai ca ghid al gândului, în timpul tratamentului mental și spiritual. Gândul este acela care vindecă. Simpla repetare a cuvintelor nu are nici o valoare, dacă nu întărim aceste cuvinte cu gândul adecvat. Cuvintele în sine pot fi diferite, nefiind necesară o anumită formulă magică, pentru că gândul este acela care le susține și le dă putere.

În unele vindecări complete, calea folosită a fost înlăturarea, de la începutul tratamentului, a cauzei ce a dat naștere afecțiunii. Astfel, în cazul unei eczeme rebele, ce nu a putut fi vindecată prin nici unul din mijloacele și metodele cunoscute (ape termale, alifii și alte medicamente), a fost necesar ca pacienta să înțeleagă că stările de animozitate, de amărăciune, profund implantate în conștiință, cauzate de fricțiunile dintre ea și o rudă apropiată, stăteau la baza afecțiunii sale. Vindecarea s-a produs după ce ea a reușit să elimine aceste stări de iritare și amărăciune, înțelegând profund semnificația din rugăciune: „*Și iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșelilor noștri*”. Această rugăciune nu este pentru iertarea eternă a unui păcat teoretic, ci se referă la un principiu fundamental și anume: orice ranchiună păstrată în inimă, în mod automat închide manifestarea perfecțiunii spirituale.

Prin urmare, succesul în cazul arătat a fost obținut în momentul în care pacienta a reușit să se plaseze pe poziția Spiritului, care nu condamnă pe nimeni. Iată forma de exprimare folosită de pacientă, redată aici pentru eventualitatea folosirii ei de către ghid: „Eu, Mary H., sunt înconjurată acum de Mentea Subiectivă Universală. Verișoara mea este, de asemenea, înconjurată de această Minte. Amandouă gândim în Ea și cu Ea în acest moment. Nu pot exista două curente de gândire ostilă în această Minte Unică. Eu pronunț acest cuvânt, care este Legea în interiorul stării mele mentale, adică în Minte nu există decât o condiție de liniște; deci, atât eu cât și verișoara mea ne aflăm în totală pace în această Minte. Mă iert pe mine, precum și pe ea, pentru orbirea noastră, ce a provocat o perturbare ce nu există acolo. Elimin total, șterg și dizolv orice sentiment de jignire, toată supărarea, toată iritarea. Nu există nimic nicăieri, care să aibă puterea de a mă irita, pentru că mă aflu în calmul etern al Spiritului. Sunt întruparea Spiritului, care emană pace, armonie, perfecțiune. O îmbrățișez pe Jane și o învălui cu cea mai profundă și mai caldă iubire. Învălui pe toți cu aceeași iubire Divină inspirată. Mă pronunț pentru înlăturarea completă a oricărui sentiment de iritare în lumea mea și emit pacea mea, care să învăluie orice vine în contact cu mine. Corpul meu este substanța spirituală și nu poate fi îngrădit de nimic care să-l enerveze. Pielea mea este și ea un loc de sălășluire a Spiritului și nu cunoaște decât pacea, finețea și netezimea. Acum îndrept Legea Minții să manifeste stările mele mentale în corpul meu, în pielea mea, acea perfecțiune spirituală care ține totdeauna de prezența Spiritului. Acum, în mod conștient, predau acest corp lucrării perfecte a Legii Perfecte, în acord cu acest cuvânt al meu de perfecțiune. Mă bucur de perfecta ei împlinire, pentru că știu că ea se produce chiar în clipa de față”.

Această formulă a fost repetată de 3 ori pe zi, după 15 minute de citit și meditat lucruri spirituale. În câteva săptămâni, eczema a dispărut complet și nu a mai reapărut.

Când *Iisus* vorbea mulțimii despre faptul că ei aduceau daruri la templu și își aminteau că nutreau sentimente ostile în-tre ei și alții, atunci ar fi fost mai bine să lase lucrurile acolo și să se împace cu semenii, apoi să vină și să-și formuleze cereri-le. Prin aceasta, *El* le arăta Legea Spirituală fundamentală.

Nu este nevoie neapărat să iei contact cu semenul și să te împaci cu el. Este bine când se poate, principalul este să te împaci cu el în conștiința ta. Sterge amărăciunea de partea ta și-n stările tale mentale. Acest lucru nu înseamnă că Dumnezeu te privește și zice: „Foarte bine, acum te vei vindeca”, ci pentru că ne restabilește mental cu armonia universală, care este singura stare a minții în care perfecțiunea spirituală se poate manifesta. Nu putem manifesta o stare fizică pozitivă, întreținând o stare mentală opusă. Mentalul și fizicul trebuie aduse la starea de armonie și înțelegere desăvârșită.

Un alt caz de vindecare al unei sinuzite rebele, ce avea drept cauză un complex de persecuție, nu a fost posibil decât atunci când pacientul s-a convins că, de fapt, jignirile și persecuțiile a căror țintă se socotea, nu erau înjrealitate fondate.

Să ne dăm seama dacă cineva ar dori să ne jignească, că aceasta nu are efect decât dacă noi acceptăm jignirea, căci nu este în puterea celui alt să o impună. Aceasta se produce numai dacă ne lăsăm afectați. Fără îndoială, că-n fiecare zi, una din cunoștințele noastre nu ne agreează și spune ceva neplăcut despre noi. Dacă nu-i dăm ascultare, atunci nici jignirea nu ne produce nici un rău, ceea ce dovedește că gândurile sau cuvintele altora, în ele însele, nu au nici o putere asupra fericirii noastre. De fapt, noi singuri avem puterea de a ne răni sufletul, prin reacția mentală proprie la lucrurile spuse sau făcute. N-ar fi deci preferabil să adoptăm această atitudine? Dacă într-adevăr are intenția să mă jignească, refuz să o accept, iar dacă nu a avut de gând să mă jignească, de ce să o iau drept jignire?

În primul rând, trebuie să fim sinceri cu noi înșine, adică să ne eliberăm de gândirea limitată, căci totdeauna gândul este cel care ne impune restricții. Mai târziu, apare manifestarea fizică a gândului respectiv. Prin urmare, pentru a curăța fizicul, trebuie să facem o curățenie mentală și spirituală.

O impresie penibilă din trecut, repetată, care a stârnit atunci o reacție emotivă puternică, de exemplu, vederea unui infirm purtat în scaunul cu rotile, rămâne imprimată în subconștient, deși cu trecerea anilor, pare că s-a șters din amintire. De fapt, nu uităm niciodată ceva ce am văzut sau auzit. Toate impresiile sunt impinse în afară de către mintea obiectivă, de către alte impresii sau imagini și apoi sunt depozitate în vastele profunzimi ale minții subiective.

Sunt cazuri în care amprenta dominantă a modelului de gândire subiectivă, declanșează acțiunea Legii Minții, producând în final perturbații serioase, corespunzătoare impresiilor aparent uitate. Pentru tratarea mentală a unor astfel de cazuri, trebuie căutat și stabilit cu precizie, din trecutul pacienților, cauzele reale ce au provocat afecțiunile actuale. Tratamentul propriu-zis constă în refuzul de a accepta falsa realitate a bolii și de a șterge și desființa complet gândul-formă ce provoacă boala. Întrucât gândul-formă, în astfel de cazuri, lucrează fără a fi conștient, se impune ca, în mod definitiv și conștient, să se prezinte Minții modelul opus al tabloului, adică acela de sănătate perfectă a infirmului, a cărui apariție a produs impresia penibilă, înregistrată de pacient și urmările de mai târziu ale acesteia. Atât pacientul tratat, cât și infirmul din trecut, trebuie să fie reprezentați mental de către pacient, ca posedând o sănătate perfectă.

Slăbiciunea, în orice parte a corpului, este numai o iluzie a simțurilor, iar Legea Spiritului, a Vieții în *Iisus* ne-a eliberat de Legea aparentă a păcatului și morții.

Stările de teamă se țin agățate cu tenacitate de om. Uneori, este necesar pentru un pacient, un oarecare timp pentru a înlatura cu desăvârșire aceste situații. Unii se întreabă de ce nu s-ar produce aceasta instantaneu? Răspunsul este că s-ar putea întâmpla și așa, dacă conștiința ar putea fi întotdeauna perfectă. Mintea lucrează oricum, iar pentru persoana care are nevoie să-și schimbe obiceiurile mentale de o viață, ar trebui să fie încurajată să facă aceasta și să nu i se afirme categoric că Divinitatea poate acționa pe loc. Astfel riscă să renunțe la tratament, pentru că vindecarea nu se produce pe loc.

Este important să se evite discuțiile cu privire la stările morbide și maladii sau persoanele care le generează, demonstrând prin aceasta că sunt mental infectate, emanând gânduri poluante ce îngreunează curățenia mentală.

În sens contrar, *există persoane a căror prezență are efect vindecător. Aceștia sunt cei care caută cu persistență să vadă perfecțiunea Spiritului în orice, și-n oricine*, chiar și-n aceia pe care lumea îi numește infirmi sau bolnavi.

Trebuie să practicăm convingerea intimă în propria noastră conștiință că nu există nici un motiv de enervare. Aparența exterioară s-ar putea să persiste încă, dar acest lucru este văzut numai de omul obișnuit, în timp ce omul divin pătrunde dincolo de aparențe și se adresează inimii. Când ajungem să învăluim totul în imaginea ce rezultă din tabloul divin, suntem mai aproape de realitate decât aceia care văd contrariul, pentru că ei trăiesc în lumea simțurilor, pe când noi am reușit să pătrundem în inima realității. Când se ivește ocazia de a trata o boală, nu mai trebuie să ne smulgem dintr-o atitudine negativă și să ne străduim să ne situăm pe poziția viziunii spirituale. Nu este

rezonabil să presupui că te poți înconjura de gânduri și cuvinte de boală, de chin, de neplăcere, sărăcie, invidie, critică, gelozie, lăcomie, timp de 23 de ore pe zi și să pretinzi că în ora rămasă să poți pune în mișcare Legea Spirituală.

Când *Iisus* a spus discipolilor Săi, că dacă nu lucrează în vie, nu se pot aștepta să obțină roade, *El* demonstrează, de fapt, acest principiu. La munca puțină, recoltă mică; la munca multă, recoltă bogată. Deci, trebuie făcut un efort deliberat, pentru a umple cupa Minții cu gânduri de perfecțiune, chiar dacă uneori „nu lucrează via atât cât se cuvine”, aceasta nu trebuie să ne descurajeze. Prin urmare, să ne străduim să ne modificăm atitudinea și să vedem perfecțiunea la alții, chiar dacă diformitatea lor este fizică sau de caracter. Critica este o formă blândă de ură și, uneori, nu este chiar de loc blândă. Este bine să ne ferim să criticăm, chiar și atunci când aparent ar fi justificat, știind că, de cele mai multe ori, critica nu are justificare.

Acela care este mai puțin experimentat în tehnica vindecării, dar care în schimb posedă multă iubire pentru oricine, va obține vindecări mai ușor decât acela care posedă toată cunoașterea, dar nu are iubire. Se înțelege că această iubire trebuie să fie simțită și nu afișată cu multă emfază și n orice împrejurare.

Iubirea nu critică niciodat.

Critica otrăvește, Iubirea vindecă.

CAPITOLUL X

VINDECARE ȘI RELIGIE

Vindecarea mentală și spirituală nu este exclusiv apanajul religiei. Unii obiectează că se face prea multă aluzie la învățăturile lui *Iisus* sau că se citează din Biblie pentru exemplificări. *Iisus* a propovăduit calea de trezire la faptul că boala nu are nici o putere, pentru că ea nu face parte din Planul Divin. Învățăturile Lui au fost atât de întortocheat interpretate, încât s-a făcut uz de ele ca imperativ moral și precepte religioase. *Iisus* a fost numai un mare fondator de religie. El a fost un învățător practic, care a propovăduit despre adevărul cel mai util ce-a fost vreodată făcut cunoscut. Oamenii care se ocupau de religie în vremea Lui i s-au opus cu înverșunare, i-au întins curse și până la urmă L-au ucis. Prin urmare, Îl cităm ca pe un mare Maestru al științei vindecării; mai puțin decât o autoritate religioasă, deși El a fost și una și alta.

Tot ce suntem este rezultatul gândurilor noastre; ce gândește omul, aceea este el - spune Biblia.

Buddha a explicat Legea Karmei sau a cauzei și efectului, adică consecința poate tot așa de greu să ocolească o cauză ce a provocat-o, după cum un om nu poate scăpa de umbra sa proprie. Fiecare om este liber; el este făuritorul propriului său destin, în virtutea opțiunilor sale. Formulându-și alegerea, implicit trebuie să accepte și urmarea ce este cuprinsă în această opțiune. Buddha a mai arătat că Legea Cauzei și Efectului acționează numai în lumea aparențelor și nu poate afecta omul spiritual, etern, căci atunci când omul se vede în unitate inseparabilă cu Universul și cu Prima Cauză neschimbătoare, el reușește să proiecteze această Primă Cauză în toată perfecțiunea ei, în corpul său.

Platon, epicurienii, cu toții propovăduiau că stările mentale interioare se reflectă în stările fizice exterioare. Ei au accentuat faptul că viața interioară este la originea ei, atât a bolii cât și a sănătății.

Filozoful Platon a urmat calea acestui adevăr și-a fost capabil, în numeroase cazuri, să vindece pe cei ce veneau la el. Spinoza, Kant, Descartes și Hegel, cu toții, mai mult sau mai puțin, au afirmat faptul că boala și sănătatea își au originea în gândire. Problema reală a fost totdeauna de a găsi calea proprie, de a ajunge la factorii cauzali - cauzele bolii, ascunse în străfundurile abisale ale conștiinței umane. Cercetările făcute de-a lungul timpului, în căutarea cauzelor adevărate, au dus, pe diferite căi, la aceeași constatare, și anume, că omul, dacă nu-și controlează și stăpânește stările mentale, ajunge să fie subjugat de acestea, devenind sclavul împrejurărilor și diferitelor condiții.

În vremurile noastre, practicienii ai cercetătorii vindecării mentale se pot împărți în două grupe, în funcție de metoda folosită.

Prima grupă este aceea în care intră psihologul, psihiatrul, hipnotizatorul, sugestionerul, magnetizatorul. La baza lucrărilor lor stau analiza și sugestia, ei tratând individul ca pe o entitate separată, ce are o minte cu totul diferită de Mentea Divină.

În cea de-a doua grupă intră aceia care folosesc metoda indicată în lucrarea de față, metoda folosită de *Iisus*. La baza ei stă unitatea de nezduncinat a lui Dumnezeu în universul Său. Omul este ființă spirituală, trupul este o substanță spirituală; ca atare, nu a fost niciodată bolnav, deoarece Spiritul nu putea fi bolnav. Este adevărat că omul simte durere, suferă de boală și de deprimare, ca o încercare, dar aceste manifestări nu sunt decât reflexia stărilor sale mentale. Aceste stări, în fond, nu au o realitate durabilă. În lucrarea de față s-a căutat să se arate calea de integrare cu Mentea Divină și deci, trebuie să ne îndreptăm gândurile în permanență către Dumnezeu.

Când ne aflăm în fața unui caz de boală, fie că este vorba de noi, sau de altcineva, ne îndreptăm cu mintea imediat către Dumnezeu, spre perfecțiune, și ne străduim să ne convingem că aceasta este starea reală. În timp ce lucrăm, gândul nostru este în permanență ocupat de Perfecțiunea Eternă, de lumea Spirituală, de *Iubire*, de pace, armonie, bucurie, sănătate, frumusețe și puterea lui Dumnezeu, până ce putem vedea toate aceste calități în ființa bolnavă. În concluzie, se poate afirma că atunci când se va atinge gândul superior, se va obține efectul cel mai bun posibil.

Se pune întrebarea dacă omul tracasat de vicisitudinile vieții se poate ridica deasupra lumii și influenței ei, așa încât să-și poată perfectă gândirea și să-și dea seama că gândul este reflectat în corpul sănătos, afaceri prospere, mediul înconjurător fericit, etc. Desigur că se poate realiza așa ceva. Chiar în clipa în care citiți aceste rânduri, cineva pune în acțiune Legea Minții în ajutorul unui trup bolnav. Această metodă de tratare a bolilor se răspândește tot mai mult, fiind metoda folosită de *Iisus*. Ea este științifică, pentru că folosește energia cosmică, care nu este altceva decât Inteligența Divină. Omul nu înțelege pe deplin această forță, dar a învățat un lucru despre aceasta, și anume că poate fi dirijată cu mintea, în direcția dorită. Omul nu este singur în univers. El este întruparea Forței care este gata oricând să-i aranjeze întreaga lui ființă.

Fiecare individ este menținut etern ca o concepție perfectă în Mintea Divină, adică el este Ideea Perfectă a lui Dumnezeu. Are dreptul să creadă că Spiritul dorește să se manifeste perfect prin el.

Vindecarea este o experiență binecuvântată, dar există ceva mai presus de aceasta, și anume, să trăiești zilnic în aprecierea faptului că ești lăcașul perpetuu al Spiritului, că Mintea lucrează continuu în noi și prin noi. Chiar în clipa de față, există în fiecare dintre noi, în mod latent, suficientă Forță Divină ca să ne poată scoate din orice dificultate.

Unul dintre lucrurile remarcabile ale tratamentului mental sau spiritual este acela că poate avea uneori rezultate spontane. Nu este nevoie de studii îndelungate pentru a pune în practică. Vindecarea nu este un transfer de gândire, ci este mișcarea Spiritului prin Legea Minții. Corpul este acela care se schimbă. Pentru obținerea unei stări de echilibru și pace interioară, nu este nevoie să devenim sihastru sau să ne retragem în mănăstiri din vârful munților. Din contră, putem să ne continuăm multiplele noastre obligații în această lume activă și, *cu toate acestea*, omul interior poate fi permanent în contact cu Tatăl dinlăuntru.

Curenții vieții se scurg totdeauna într-o singură direcție. Ei nu-și vor schimba cursul, tot așa cum nici Tatăl nu-și schimbă poziția. Omul trebuie să se adapteze la acest curent de viață și atunci va descoperi armonia integrală. Toate necazurile sale vin de la faptul că el taie de-a curmezișul curenții vieții. El poate chiar să se distrugă, făcând așa. Desigur, aceasta nu vine niciodată de la Spirit, ci de la faptul că-n viața curentului universal armonios, omul s-a hotărât să se abată și să-l înfrunte. Implorarea și rugăciunile nu-L vor determina pe Tatăl să schimbe direcția acestui curent al armoniei. Omul trebuie, deci, să se reîntoarcă și să-și reia locul ce i-a fost desemnat, cooperând cu acest curent, în loc să-l întretaie. Aceasta este adevărata învățătură despre Cauză și Efect. Omul este în întregime Minte, de la suflet la atomii fizici. Așa cum Gândul Divin, condensat, a devenit universul fizic, tot așa și gândul omului devine micul său univers fizic. Nu este strict adevărat când spunem că gândirea omului influențează pur și simplu viața lui fizică. Repetăm aceasta din când în când, pentru că este o cale bună de a atrage atenția asupra influenței mentale. Adevărul este că gândul omului devine, de fapt, forma lui materială. *Împrejurările din viață și condiția fizică a omului sunt, de fapt, propriul său model de gândire*, lucrat în formă. Așa se explică faptul că, cu cât realitatea gândului este mai înaltă, cu atât și efectele sunt mai bune. Acesta este motivul ce ne face să atragem atenția Spiritului în tratamentul nostru. Această forță interioară a Spiritului este superioară atât vibrației fizice, cât și celei mentale. Spiritul pur este cu mult deasupra puterii mentale sau a concentrației, sugestiei, ori a altor activități psihologice. Nu poate fi înregistrată prin mijloace umane. Acționează în tăcere, așa cum lumina soarelui se așterne peste câmpie. Iată de ce tratamentul nu este înregistrat niciodată de simțuri, acțiunea lui fiind extrasenzorială. Pacientul nu simte neapărat ceva deosebit și uneori este dezamăgit, pentru că nu are senzația că intră un foc în el sau altă manifestare asemănătoare. Viața Spiritului nu este tangibilă. Nu este ceva electric, care să-și impună prezența. Se strecoară pe nesimțite în tot corpul, lucrând activ în fiecare celulă, reproducând propriul ei tablou, cu aceeași pace competentă cu care dirijează universul. Totuși, efectele sunt vizibile. Corpul începe să arate o îmbunătățirea a exteriorului. O bună pace pătrunde conștiința, o nouă vitalitate începe să se facă simțită, vechea stare începe să dispară și toate lucrurile sunt înnoite.

Iată cum, o persoană informată cu menajamente de cadrele medicale competente ca: „Din păcate, nu se mai poate face nimic pentru salvarea sa”, își înlătură diagnosticul, ignoră prognozele făcute, se desparte de temerile sale și își spune perfect lucid și cu toată convingerea: „Sunt perfect

conștient că întreaga viață a universului se scurge prin corpul meu, în această clipă. Mai știu că Mîntea nu cunoaște astfel de lucruri, că restabilirea mea perfectă este propria mea orbire față de Adevăr. Din această clipă, îmi afirm unitatea mea cu Perfecțiunea Divină. Îndepărtez credința în realitatea bolii și-mi afirm totala mea credință în Prezența Perfecțiunii din mine. Nu este nevoie să fac apel la un Dumnezeu îndepărtat din ceruri. Dumnezeu Universului este în mine acum. A fost în mine toată viața mea, niciodată impunându-și prezența asupra mea, dar așteptând ca, în scurtă vreme, să-l recunosc. Toată viața mea am fost orbit, dar acum privirea mi s-a luminat de Adevăr și Adevărul mă eliberează de Legea păcatului și a morții. În această clipă insist asupra faptului că această mare Lege creatoare a Minții îmi așteaptă cuvântul. Îmi rostesc cuvântul pentru manifestarea în mine a tot ce este Spirit în Sine. Aduc mulțumire pentru perfecțiunea mea descoperită și mă eliberez în întregime de orice diagnostic, prognoză și simțiri, lăsând să pătrundă activitatea creatoare a Minții”. Apoi se îndepărtează de la întreaga sa condiție, cu gândul: „Și acum mă avânt în cea mai profundă adâncime, mă cufund sau înot”. Însuși faptul de a elibera întreaga stare către Minte, îl va ușura mental, așa încât nu se va mai întrerupe propria sa stare de tensiune între sine și perfecta lucrare a Spiritului prin Minte. Se înțelege că „cea mai profundă adâncime” o constituie profunzimea Minții în care te afunzi.

Viata nu poate fi niciodata oprita. Nimic nu-i poate sta in cale. In sufletul fiecărei fapturi omenesti exista, in stare latentă, destula Forta Divina, pentru a transforma întregul corp in perfectiune. Aceasta Forta este filtrata prin constiinta umana. Nu exista nici o alta cale pentru a opera, deoarece Dumnezeu, cand face ceva pentru noi, o face prin noi.

Cand cineva se afla intr-o situatie neplacuta si se intreaba ce soarta l-a oropsit, niciodata Tatal nu va misca un deget, pentru a-l scoate din impas. Toata raspunderea ii apartine. Daca insa isi schimba parerea si vine el la Tatal, atunci va descoperi ca toate resursele Tatalui ii stau la dispozitie. De fapt, aceste resurse le-a avut permanent si s-ar fi putut bucura de ele, daca ar fi stiut sa le ia din proprie initiativa. Acest adevar este ilustrat de pilda "Fiul ratacitor".

Incheiem lucrarea de fata, prin recunoasterea clara si precisa ca certitudinea vindecarii nu depinde de capriciul nesigur al unui potentat ceresc, ci ca ea exista ca posibilitate in insasi puterea noastra, in sensul de a primi sau de a o refuza. Acei care refuza, nu vor gasi alta cale de a obtine libertatea fizica integrala.

Aceluia care se ridica la nivelurile mai inalte de gandire si viata i se prezinta un nou aspect al lumii. El vede lumea gemand sub apasarea infrangerii, bolii si frustrarii. Dar El este profund constient de armonie si sanatate. El pare a trai si a se misca in alta lume, ridicat cu mult deasupra falsei pareri asupra inevitabilitatii bolii si dorind ca toti sa poata vedea si intelege ca boala este o realitate numai pentru aceia care cred ca ea exista. Atunci cand isi exprima cuvântul pentru aceia care cauta sa fie mantuiti din aceasta sclavie, cuvântul sau are forta, deoarece este sigur de unitatea sa cu FORTA.

Aceia care ajung la certitudinea vindecarii prin propriile lor forte, intra in cea mai deplina masura a vietii, caci: "AM VENIT CA SA POTI AVEA VIATA SI SA TE POTI BUCURA DE EA DIN PLIN.". (Iisus)